ÅSA LİND

Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTİNA DİGNİAN

PEGASUS

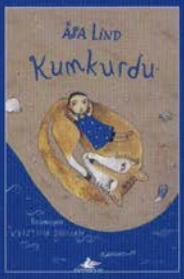
"Evren her şeydir," dedi Kumkurdu. "Var olan her şey! Burada ve şimdi, o zaman ve orada. Aydınlık ve karanlık, galaksiler ve yıldızlar, gezegenler, kuyrukluyıldızlar, trampetler ve kartallar ve ayılar ve bazen, bir pantolonun cebinde duran tozlu, kırmızı şekerlemeler."

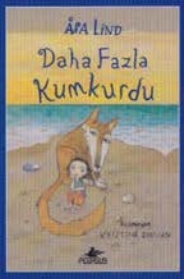
"Benim biraz önce yuttuğumdan mı?" diye sordu Zackarina. "O da mı evrenin bir parçasıydı?"

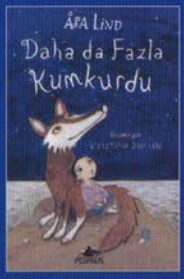
"Elbette!" dedi Kumkurdu. "O da evrenin bir parçasıydı. Sen de Zackarina, sen de evrenin bir parçasısın."

Zackarina, annesi ve babasıyla birlikte deniz kıyısında yaşıyordu. Bir gün yalnız başına sahile indi ve orada benzersiz biriyle karşılaştı: Kürkü altın gibi parıldayan, vahşi ve güzel Kumkurdu'yla...

Zackarina ile Kumkurdu'nun müthiş dostluğunu anlatan bu hikâyecikler büyüleyici, eğlenceli, merak uyandırıcı ve eşsiz. Kumkurdu'yla tanışmak gerçekten büyük bir şans!

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-578-5

Kumkurdu

Pegasus Yayınları: 1227
Çocuk: 140

Kumkurdu
Åsa Lind
Özgün Adı: Sandvargen

Editör: Berna Sirman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

4. Baskı: İstanbul, Eylül 2018 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-578-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Metin © Åsa Lind, 2002
Resim © Kristina Digman

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rabén & Sjögren Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez 2002'de İsveç'te Rabén & Sjögren
tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ÅSA LIND

Kumkurdu

Resimleyen
KRİSTİNA DİGMAN

İsveççeden çeviren:
Ali Arda

PEGASUS YAYINLARI

1988 yılında Mayorka'da Kumkurdu'nu
keşfeden Emma K. Jalamo'ya...

EŞİ BENZERİ OLMAYAN GARİP BİR HAYVAN

Zackarina annesi ve babasıyla birlikte deniz kıyısında bir evde yaşıyordu. Ev küçük ama deniz çok büyüktü ve denizde yüzülebiliyordu... Hiç değilse yazları. Şimdi de yazdı, hava güneşli ve sıcaktı. Zackarina denize girmek istiyordu. Ama bir sorun vardı. Denizde yalnız başına yüzemezdi, babasının da onunla gelmeye niyeti yoktu.

"Şimdi zamanım yok," dedi babası. "Görüyorsun ya, gazetemi okuyacağım."

Hamağına uzandı, elindeki kocaman gazeteyi hışırdatarak açtı. Gazete o kadar büyüktü ki babası arkasında kayboldu. Yalnızca ayakları görünüyordu. Ne sıkıcı ayaklar, diye düşündü Zackarina. Yürümek ve denize girmek istemeyen, sıkıcı baba ayakları.

"Öyleyse ben de yalnız başıma giderim," dedi Zackarina.

"Tamam, tamam," dedi babası.

"Orada bir çukur kazacağım," dedi Zackarina. "Kumsalda. Bir tuzak, sen içine düş diye."

"Öyle mi? Ne hoş!" dedi babası gazetesini hışırdatarak.

Zackarina, babasının kendisini hiç dinlemediğini anladı. Zackarina'yı dinlemediği zamanlarda hep böyle derdi: "Öyle mi? Ne hoş!"

"Iyy!" dedi Zackarina. "Hiç de hoş değil!"

Sonra kumsala indi. Elleriyle bir çukur kazmaya başladı. Önce parlak, kuru ve sıcak olan kumlar derine indikçe nemli, karanlık ve soğuktu.

Zackarina yüzüstü uzanıp kazdığı çukurun içine baktı. Ne kadar da derindi. Ne de güzel bir tuzaktı! Bu derin, bu korkunç çukura düşecek olan babasına biraz acıdı.

Ama hak etti, diye düşünerek biraz daha kazdı.

O da ne! Çukurun içinde hareket eden bir şey vardı. Zackarina onu açıkça hissetti ve hemen elini çekti. Evet, çukurun içinde kesinlikle bir şey vardı! En dibinde.

Kımıl kımıl bir şey. Ve işte... İşte şimdi biraz görünüyordu. Siyah ve biraz parlak bir şey.

Zackarina bunun ne olduğunu hemen anladı.

Bu bir burundu. Nefes alan, koklayan bir burun; eşeleyen ve soluyan.

"Baba!" diye bağırdı Zackarina. "Çukurumda bir burun var, canlı bir burun!"

"Öyle mi? Ne hoş!" dedi gazete hışırtılı babası, uzandığı hamaktan.

Hoş mu? Doğrusu Zackarina bundan pek de emin değildi. Bu, burnun nasıl bir hayvana ait olduğuna bağlıydı. Ya çukurdaki vahşi bir hayvandıysa?

Burun biraz daha açığa çıktı, sonra biraz daha. Zackarina emekleyerek geriledi ve nefesini tuttu. Hayvan yukarı doğru çıkıyordu! Kazıma ve hışırtı sesleri geldi çukurdan ve kenarından bir baş yükseldi...

Bu nasıl bir hayvandı böyle? Kesinlikle bir köpek değildi, tamam biraz andırıyordu ama daha çok vahşi bir şeye benziyordu. Derisi çok kıllı değildi. Kum gibi bir şey, güneş sarısı çöl kumu.

Hayvan şöyle bir etrafına baktı ve tabii hemen Zackarina'yı gördü.

"Anlıyorum," dedi başını yavaşça sallayarak. Zackarina sesinden onun bir erkek olduğunu anladı.

"Çukuru sen kazıyordun," diye devam etti hayvan. "Dur tahmin edeyim, sen bir porsuksun, öyle değil mi?"

Zackarina ne evet ne de hayır diyebildi, hatta hiçbir şey diyemedi.

Hayvan iç çekti.

"Ne tuhaf bir böcek," dedi. "Bir porsuk gibi kazıyor ama bir balık gibi dilsiz."

Sonra şöyle bir gerildi ve bir sıçrayışta çukurdan çıktı… Bir gövde, dört bacak ve eğri bir kuyruk.

Zackarina'ya doğru ağır adımlarla yürüdü. Olduğu yerde büzülen Zackarina, Eyvah! Beni yiyecek! diye düşündü.

Ama hayvan onu yemedi. Yalnızca uzun sivri burnuyla her tarafını kokladı. Zackarina gülmekten kendini alamadı, gıdıklanmıştı.

"A-ha! Kişniyorsun," dedi hayvan. "Öyleyse sen bir atsın. Dur bakayım! Yoksa gıdakladın mı? O halde bir tavuksun."

Hayvan başını yana yatırarak düşündü. "Ama tüysüz, acayip bir tavuk cinsi. Yok, yok, ruhum ve kuyruğum üzerine yemin ederim ki tuhaf bir hayvansın."

Zackarina daha fazla susamazdı artık.

"Ben tavuk falan değilim," dedi. "Ben bir insanım."

Hayvan istiridye kabuğu kadar beyaz, bin sivri dişiyle güldü.

"Tahmin etmiştim işte," dedi. "Çok tuhaf bir hayvan."

Kumlarda yuvarlanıp Zackarina'nın yanına uzandı. Kumlu bedeni güneşte altın gibi parlıyordu.

"Ben Kumkurdu'yum," dedi. "İyi günler, iyi günler! Eşim benzerim yoktur benim. Güzelliğimin de, öyle değil mi?"

Zackarina ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç Kumkurdu görmemişti. Çok mu korksun yoksa çok mu sevinsin, bilemiyordu.

"Sen ne yersin?" diye sordu Zackarina çekinerek. "Şey yer misin... insan?"

"İnsan mı? Aman, ıyy!" dedi Kumkurdu. "Ben daha çok güneş ışığı ve ay ışığı yerim. Ay ışığı süper akıllı yapar. Ben her şeyi bilirim."

"Bu dünyadaki her şeyi mi?" dedi Zackarina.

"Bütün dünyalardaki her şeyi, bütün soruların cevaplarını," dedi Kumkurdu.

Zackarina gerçekten zor bir soru düşünmeye başladı. Şu çokbilmiş kurdun cevaplayamayacağı bir soru bulmalıydı. Uzay hakkında ya da... Ya da karınca yuvaları hakkında. Ama ağzını açtığında bambaşka bir soru çıktı.

"Niçin," dedi. "Niçin babam gazete okumak zorunda?"

"Amaan! Ne basit bir soru," dedi Kumkurdu. "Çünkü o büyülenmiş, bunu anlamayacak ne var."

"Büyülenmiş mi?" diye sordu Zackarina.

"Evet, ya da hipnotize olmuş," dedi Kumkurdu. "Gözleri gazeteye yapışmış; gazetenin içindeki o küçük, siyah harflere."

Zackarina bu cevaptan hiç mi hiç hoşlanmadı. Bütün ömrünü gözleri gazeteye yapışık geçiren bir baba istemiyordu.

"Telaşlanma," dedi Kumkurdu. "Ben onu kurtaracağım."

Gerildi ve bir ok gibi fırladı. Bir kum fırtınası gibi eve, hamağa doğru fırıl fırıl dönerek gitti, babanın elindeki gazeteyi koparıp aldı.

Gazetenin sayfaları kocaman kuşlar gibi kanat çırparak denize doğru uçtu.

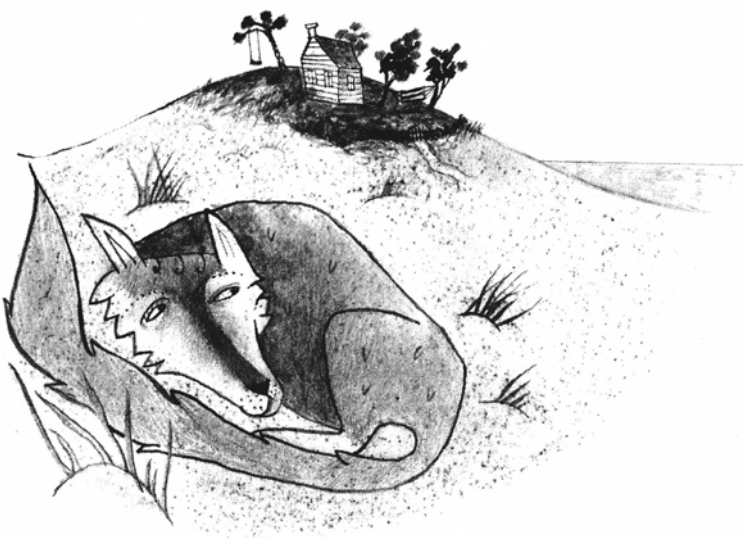
Zackarina'nın babası pat diye hamaktan yere düştü. Bir kurt?! Hayal görmüş olmalıyım, diye düşündü.

"Zackarina!" diye bağırdı. "Güneşten kavruldum! Denize girelim mi?"

"Nihayet!" dedi Zackarina.

Deniz kocaman ve maviydi. Uzun süre yüzdüler, parmakları buruş buruş olana kadar. Sonra eve gittiler ve çay içtiler ve iskambil oynadılar ve yalnızca gerektiğinde hile yaptılar.

Kumkurdu kumsalda kalmıştı; çukurun içine uzanmış, insanları, babaları ve diğer tuhaf hayvanları düşünüyordu.

HERKES ÇALIŞIYOR, YALNIZCA ÇALIŞIYOR!

Zackarina'ların deniz kıyısındaki evlerinde sabah olmuştu. Zackarina ile annesi mutfakta oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Zackarina yavaş, annesi ise sanki tabağını önünden alacaklarmış gibi hızla yiyordu. Çünkü işe yetişmesi gerekiyordu.

"Anne," dedi Zackarina. "Saklambaç oynayalım mı?"

"Şimdi olmaz! Vaktim yok, otobüs gelmek üzere!" dedi annesi. Hoşça kal-öpücük-akşama görüşürüz ve kapıdan çıkıp kayboldu.

Zackarina da babasının yanına gitti. Babası çalışma odasında, masanın başında oturuyordu. Önünde bir yığın kâğıt ve kalın kitaplar vardı.

"Baba," dedi Zackarina, "bugün balık tutmaya gidelim mi, sen ve ben?"

"Lütfen Zackarina, şimdi olmaz. Çalışmak zorundayım," dedi babası. "Bak, çok önemli işlerim var."

"Balık tutmak da önemli," dedi Zackarina.

"Tabii, tabii ama şimdi değil, çalışıyorum," dedi babası. "Haydi, sen dışarı çıkıp oyna."

Zackarina ayaklarını öfkeyle yere vurarak odadan çıktı. İş, iş, iş! Hep aynı şey, iş de iş! Ayaklarını yere vurarak evden bahçeye çıktı, ayaklarını yere vurarak bahçeyi geçerken elma ağacının altında durdu. Birden aklına bir şey gelmişti. Kumkurdu! Acaba hâlâ kumsalda mıydı? Onun yalnızca sıkıcı işler yapmadığından kesinlikle emindi, ciddi ve önemli işler.

Zackarina, ardıç ağaçları ve taşların arasından kumsala uzanan patikayı koşarak geçti. Evet, işte oradaydı. Altın parıltılı tüyleri, dik kulakları ve denize doğru bakan burnuyla kumdan bir heykel gibi, hiç kımıldamadan duruyordu. Ama canlıydı, gözlerini kırpıştırmasından anlaşılıyordu.

"Merhaba," dedi Zackarina. Bir taşın üzerine çıktı.

"Merhaba," diye karşılık verdi Kumkurdu. Başını belli belirsiz oynattı. "Ayaklarını yere vuran sen miydin?"

"Evet, bütün gücümle vurdum," dedi Zackarina.

Taşın üzerinden atladı ve Kumkurdu'nun etrafında tek ayağının üzerinde sekerek dönmeye başladı. Düşene kadar önce sağ, sonra sol ayağının üzerinde sekti durdu.

"Delilik bu," dedi. Kumun üzerine bir melek resmi çizdi. "Çalışıyor da çalışıyorlar, hiç kimsenin bir şey yapmaya vakti yok!"

"Ben de çalışıyorum," dedi Kumkurdu.

"Hiç de değil," dedi Zackarina. "Hiç kımıldamadan oturuyorsun ya!"

Zackarina amuda kalkıp ellerinin üzerinde durmaya çalıştı. Çok zordu.

"Elbette çalışıyorum," dedi Kumkurdu. "Deliler gibi çalışıp kendimi yıpratıyorum. Çalışmaktan neredeyse canım çıkacak."

"Ama *hiçbir şey* yapmıyorsun ki," dedi Zackarina. Bir perende attı.

"Aynen dediğin gibi," dedi Kumkurdu. "Hiçbir şey yapmıyorum. Benim işimin adı *hiçbir şey*, dünyanın en ağır işi bu."

Derin bir iç çekti.

"Ama nasıl dayanırım bilemiyorum," diye devam etti Kumkurdu. "Çok yorucu!"

"Ben sana yardım edebilirim," dedi Zackarina. Kumkurdu'nun yanına oturdu. "Ne yapacağım?"

Kumkurdu ne yapacağını gösterdi ve Zackarina aynısını yapmaya başladı. Çok geçmeden Kumkurdu'nun doğru söylediğini anladı. *Hiçbir şey* işi gerçekten de çok yorucuydu. Kesinlikle hiç kımıldanılmayacak ve kesinlikle hiçbir şey yapılmayacaktı. Konuşulmayacak, ayak parmakları oynatılmayacak, hatta parmaklarla kuma küçük daireler bile çizilmeyecekti. Yalnızca *hiçbir şey* yapılacaktı, hem de hiç durmadan!

Zackarina bütün vücudu ağrıyana kadar taş gibi kımıldamadan durdu. Soluğu kesildi, inlemeye başladı ve tam, bir saniye daha çalışamayacağım diyecekken, Kumkurdu gerindi.

"Ah, nihayet," dedi. "Nihayet işi bitirdik!"

Zackarina'ya dönüp bin sivri dişiyle güldü.

"Bugün amma da çok çalıştık!" dedi. "Gördün mü, iki kişi paylaşınca iş ne de çabuk bitiyor!"

Zackarina da gerindi. Ah, ne güzeldi!

"Of, çalışmak da ne yorucuymuş," dedi.

"Evet, ama artık serbestiz," dedi Kumkurdu. "Zaten işin asıl anlamı da bu; bittikten sonra çok mutlu oluyorsun, dinlenirken istediğini yapabiliyorsun!"

Zackarina ayağa kalktı. Dinlenirken ne yapacağını biliyordu. Kumsalı bir güzel süsleyecekti. Yoksa mobilyaların yerini mi değiştirseydi? Evet, işte bu harika bir fikirdi! İşe taşlardan başlayacaktı!

"Çok dağınıklar, öyle değil mi?" dedi.

Kumkurdu da onun gibi düşünüyordu. Taşlar gerçekten karman çormandı. Biraz çekidüzen vermek hiç fena olmazdı. Kumkurdu ve Zackarina, büyüklü-küçüklü bütün taşların yerlerini değiştirmeye başladılar. Yuvarladılar, ittiler, sürüklediler, kaldırdılar, indirdiler, uludular ve şarkı söylediler:

"Hey, hop taşlar top top. Bu taşlar çok iri, şu taşlar çok gri!"

İşlerini bitirdiklerinde taşlar çok daha düzenli, çok daha güzel görünüyordu. Tam son taşı da yerleştirmişlerdi ki patikanın başında Zackarina'nın annesiyle babası göründü. Kumkurdu gözlerini kırpıştırdı, parladı ve fırıl fırıl dönerek uzaklaştı.

"Hoşça kal!" diye bağırdı Zackarina, Kumkurdu'nun ardından.

"Hoşça kal mı?" dedi babası.

"Şey... şey demek istedim. Hoşça... gel!" dedi Zackarina. "Hoş geldiniz!"

"Elbette," dedi annesi. "Hoş geldiniz denir. Bugünkü işimi bitirip geldim."

"Ben de," dedi babası.

"Ben de," dedi Zackarina. "İşimi çoktan bitirdim."

Annesi kumsalda şöyle bir dolaştı.

"Burası bugün ne güzel," dedi.

"Evet, çünkü ben temizlik yaptım," dedi Zackarina. "Bütün taşları taşıyıp etrafa çekidüzen verdim."

"İnanmıyorum, ne ağır iş!" dedi babası.

"Hayır, iş değil," dedi Zackarina. "Taşları işten sonra, serbest kaldığımda taşıdım."

Annesi başını sallayarak anlamış gibi görünmeye çalıştı ama anlamamıştı.

"Zackarina," dedi. "Şimdi vaktim var, istersen saklambaç oynayabiliriz."

"Ya da balık tutabiliriz," dedi babası. "Artık benim de zamanım var."

Ama Zackarina ne saklambaç oynamak ne de balık tutmak istiyordu. Babasıyla annesine bütün gün yaptığı ağır işi göstermek istiyordu. Yeni taşıdığı taşlardan birinin üzerine oturarak *hiçbir şey* yapmama işine başladı. Annesiyle babası da hemen yanına oturarak ona yardım ettiler.

BİSİKLETLİ TATİL FOTOĞRAFLARI

Zackarina suluboyayla bir resim yapmıştı. Resmin bir adı yoktu ama büyük ve güzeldi ve açık maviydi; üzerinde sarılı kırmızılı leke ve noktalar vardı. Zackarina resmini duvara asmak istiyordu.

"Bana bant gerekiyor," dedi babasına. "Çok bant."

Elindeki kâğıdı kaldırıp babasına gösterdi. Babası biraz düşünceli gibiydi.

"Şey, duvarlar biraz tıkış tıkış oldu," dedi. "O kadar çok resim yapıyorsun ki."

"O zaman bir tanesini kaldıralım," dedi Zackarina. "Örneğin şuradakini. Iyy!"

Zackarina kırmızı çerçeveli bir fotoğrafı işaret etti. Annesiyle babasının olduğu bir fotoğraftı. Bir çadırdan dışarı bakıyorlardı, yağmurdan sırılsıklam olmuşlardı ama yine de gülüyorlardı.

"Bu fotoğrafı mı kaldıralım?" diye sordu babası. "Annenle yaptığımız bisikletli tatil fotoğrafını mı?"

"Evet, onu kaldıralım," dedi Zackarina. "Siz bisikletle gezip eğlenir ve çadırlarda uyurken ben sizinle gelememişim."

"Ama Zackarina," dedi babası. "Sen o zaman yoktun ki."

Yok muydu? Zackarina fotoğrafa dikkatle baktı. Bir çadır ve iki bisiklet. Orman, gökyüzü ve yağmur. İkisi de mutlu ama Zackarina değil, çünkü o daha yok.

O zaman hiçbir yerde yoktum, diye düşündü Zackarina. Tuhaf bir yalnızlık hissetti. Ama sonra aklına bir şey geldi ve güldü.

"Hayır, minnacık da olsa vardım," dedi Zackarina. "Annemin karnındaydım, unuttun mu?"

"Hayır, bisikletli tatil gezisi ondan önceydi," dedi babası. "Birkaç yıl önce."

"Peki o zaman, ben neredeydim o zaman?" diye sordu Zackarina. "Annemin karnında yatmadan önce yani?"

Babası çenesini kaşıyarak, bunlar çok zor sorular gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra saatine bakıp, "Ooo," dedi. "Radyoda haberler başlıyor!" Ve çalışma odasına girip gözden kayboldu.

Zackarina elindeki resmi buruşturdu, top yapıp çöp sepetine attı. Çizmelerini giyip dışarı çıktı ve sahile indi.

Dışarısı griydi. Gri bulutlar ve gri deniz ve gri ıslıklı bir rüzgâr. Bütün bu griliğin arasında, denizin biraz açıklarında parıldayıp salınan güneş sarısı bir şey vardı. Denizde yıkanan Kumkurdu'ydu bu.

Zackarina'yı görür görmez suyun üzerinden kayarak kumsala çıktı. Sallanarak parlak kürkünün üzerindeki suları saçtı.

"Yüzmek için harika bir gün," dedi. "Saatlerdir yüzüyorum."

"Saatlerdir?" dedi Zackarina. "Üşümüyor musun?"

"Ben hiç üşümem," dedi Kumkurdu. "Olur da biraz üşürsem, yani burnum falan, o zaman, o zamanları düşünürüm."

"Ne zamanları?" dedi Zackarina.

"Kor olduğum zamanları," dedi Kumkurdu. "O zaman her şey çok sıcaktı."

"Kor?" dedi Zackarina. "Sen kor muydun? Ateşin içindeki gibi?"

"Evet, öyle," dedi Kumkurdu. "Kor gibi bir kor; yanan, kıpkızıl, yeryüzünün kalbinde... Ben öyleydim işte."

Zackarina elini Kumkurdu'nun parlak kürkünün üzerine koydu. Çok sıcaktı.

"Sonra bir volkan oldum," diye devam etti Kumkurdu. "Derinlerin derininden patlayarak yeryüzüne fışkırdım. Poff! Vahşi ve güzel, gökyüzüne, havai fişek gibi!"

"Sonra?" dedi Zackarina.

"Taş oldum," dedi Kumkurdu. "Daha doğrusu bir granit parçası."

"Taş olmak sıkıcı bir şey olmalı," dedi Zackarina.

"Hayır, çok eğlenceli," dedi Kumkurdu. "Çok seyahat ediyorsun."

Ve taşların seyahatini anlattı, dağların doruğundan vadilere nasıl indiğini, Güney Kutbu ile Kuzey Kutbu arasında nasıl gidip geldiğini, dünyayı nasıl dolaştığını ve sonra bir daha dolaştığını.

"Taş olmak felaket baş döndürücü bir şey," dedi Kumkurdu.

"Peki, nasıl Kumkurdu oldun o zaman?" diye sordu Zackarina.

"Oyun oynadım," dedi Kumkurdu. "Rüzgârla oynadım, suyla oynadım ve oynadım, milyonlarca yıl oynadım, o zaman şimdi olana kadar ve ben, ben olana kadar... Dünyanın harika yüzücüsü."

Sözünü bitirir bitirmez gerildi ve tekrar dalgaların üzerine atıldı. *Foşş*!

"Hey, bekle!" diye bağırdı Zackarina. "Peki o zaman ben? Ben, ben olmadan önce neydim?"

"Bunu yalnızca sen bilebilirsin!" diye bağırdı Kumkurdu. "Bu senin öykün!"

Dalgaların arasına daldı, kayboldu.

Zackarina evin yolunu tuttu. Gri bulutlar ağırlaşmıştı. Bir yağmur damlası düştü, bir tane daha... ve bir tane daha.

Düşünmeye ve hatırlamaya çalıştı Zackarina. O da bir zamanlar tıpkı Kumkurdu gibi kıpkızıl bir kor muydu?

Belki de hiçbir şey değildim, diye düşündü... Ama hayır, öyle olamazdı herhalde? Önce hiç olmamış olmak saçmaydı, hayal kırıcı bir şeydi, sonra birden annenin karnında yatmak ve dışarı bebek olarak çıkmak.

Bir volkan? Bir taş?

Hayır, ben öyle olamam, diye düşündü Zackarina. Ben taş olamam.

Merdivenlerde ayaklarını sallayarak çizmelerini çıkardı ve mutfağa girdi. Babası oradaydı, mutfağın ortasında dikiliyordu. Çok muzip bir ifade vardı yüzünde.

"Yaptığın resmi astım," dedi. "Buraya, mutfağa."

Zackarina hani nerede diye etrafına bakındı, dört duvarın dördüne de baktı, buzdolabının içine bile baktı ama mavi resmi göremedi.

"Ama nerede? Nereye astın?" diye sordu.

Babasının yüz ifadesi daha da muzipleşti, yukarıyı işaret etti.

"Orada," dedi. "Tavanda!"

Evet, oradaydı. Biraz buruşuktu tabii ama kırmızı-sarı nokta ve lekeleriyle mavi mavi parlıyordu.

"Tavan resmi," dedi babası. "Harika bir fikir, değil mi?"

Zackarina ağır adımlarla dolaşarak tavandaki mavi resmine baktı.

Ben rüzgârdım, diye düşündü. Gökyüzünde yağmurlara üfledim ve yağmur yağdı, yağdı, yüz gün yağdı, bütün şehir sırılsıklam ıslandı ve öfkelendi. Ama çadırda yaşayan iki kişi yağmurdan mutlu oldular ve ben o zaman annemin oldum, annem de benim ve babam ikimizin.

"Ve şimdi, şimdi ben benim oldum," dedi Zackarina.

"Ne?" dedi babası.

"Bisikletli tatil fotoğrafları," dedi Zackarina.

"Ben onları seviyorum," dedi babası.

"Ben de," dedi Zackarina.

Güneş sarısı Kumkurdu denizde sırtüstü yatmış, dalgaların üzerinde salınarak gri bulutlara bakıyordu. Yağmur damlaları düşmeye başladı. Kumkurdu yağmur damlalarını saydı. Tek tek, bir tanesini bile atlamadan.

KAHRAMANLIK MADALYASI

Güneş sarı ve gökyüzü maviydi. Zackarina da öyle. O da sarı ve maviydi, özellikle bacakları. Ama biraz yeşil ve biraz kırmızıydı da. Ve biraz da leylak rengi.

"Yazık sana," dedi babası. "Her tarafın morarmış!"

Zackarina ile babası bahçede ısırgan otu topluyorlardı. Öğle yemeğinde ısırgan otu çorbası ve krep yiyeceklerdi. Ama şimdi biraz dinlenmek için elma ağacının altına oturmuşlardı. Zackarina vücudundaki morlukları sayıyordu.

"...on, on bir, on iki," dedi. "Şu minnacık olanı da sayarsak on üç."

"Çok korkunç," dedi babası.

"Hiç de bile, bence çok güzeller," dedi Zackarina.

Niçin bunlara mor leke deniliyor ki, diye düşündü Zackarina. Gökkuşağı lekesi denilmeliydi. Ya da bisiklet lekesi çünkü bu lekelerin çoğu bisiklete binerken olmuştu.

"Evet, tabii ya!" dedi ve hemen ayağa kalktı Zackarina.

"Ne oldu?" dedi babası.

"Aşağı, sahile inmem gerek," dedi Zackarina. "Bir şey deneyeceğim, bisikletle ilgili bir şey."

Bisikletine binip sahile doğru sürdü. Frene basmakta ve dönmekte çok iyi değildi ama yokuş aşağı inmekte... İşte bunda çok iyiydi. En azından çok hızlı gidiyordu.

Sahile inen patika çok engebeliydi. Birbirine dolanıp tümsek yapan ağaç kökleri vardı, bir de patikanın tam ortasında büyük bir taş... Güm!

Zackarina doğruca taşa çarptı, dengesini kaybetti ve yere devrildi. Çarpma sesi yukarıdaki eve kadar gitmişti.

"Canın acıdı mı?" diye bağırdı babası.

"Hayır, sanmam!" diye bağırdı Zackarina. Acıyıp acımadığını hissetmeye zamanı yoktu. Çoktan bisiklete binmişti. Beş saniye sonra bu defa kumlara yuvarlandı. Tekeri kuma saplanmış, Zackarina bir kez daha devrilmişti... Bir kum tepeciğinin üzerine.

"Teker! Bu ne biçim bir şaka!" dedi kum tepeciği. "Yaz ortasında bir teker?"

Bu Kumkurdu'ydu. Kalkıp silkelendi.

"Tam da kuyruğumun üzerinde," dedi biraz somurtarak.

"Ah! Özür dilerim," dedi Zackarina. "İstediğim bu değildi."

"Öyle mi?" dedi Kumkurdu. "Ne yapmak istiyordun peki?"

"Bir şey denemek istiyordum," dedi Zackarina. "Merak ettiğim bir şeyi."

Kumkurdu parıldadı.

"Merak ettiğin bir şey?" dedi Kumkurdu. "Çok heyecanlı. Anlatsana!"

"Şeyi merak ettim," dedi Zackarina. "Sence oradan oraya bisikletle inilebilir mi?"

Parmağıyla işaret etti. Oradan: Epeyce dik, düz bir kayanın tepesiydi. Oraya: Denizdi. Düşünsenize, ne harika! Kayanın tepesinde frenleri bırak, vın diye aşağı in, doğrudan denize! *Foşş*!

"Gerçekten çok harika bir şeye benziyor," dedi Kumkurdu.

"Evet, ama başarabilir miyim sence?" diye sordu Zackarina.

Kumkurdu oturdu ve bir süre düşündü.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi. "Ama kesin bir şey demek için denemek gerek."

"O zaman öyle yapacağım!" dedi Zackarina. "Deneyeceğim."

Zackarina bisikletini sürükleyerek kayanın tepesine tırmandı. Burası en sevdiği tırmanma yeriydi. Ama bisikletle ilk defa tırmanıyordu. Kaya sanki her zamankinden daha dik ve daha kaygandı.

Zackarina bisiklete binip derin bir soluk aldı. Karnında kelebekler uçuşuyordu.

Bırak, dedi kendi kendine. Yalnızca bırak ve *foşş*!

Frenleri bıraktı ve hızla aşağı inmeye başladı. Ama kayanın üzerinden değil. Yani, belki ilk başta. Sonra kaydı ve devrildi; paldır küldür ve tepetaklak yuvarlanarak kuma çakıldı.

Kumkurdu, devrilen bisikletin hışır hışır dönen tekerleri durana kadar bekledi.

"Pek başarılı değildi, ne dersin?" dedi.

"Evet," dedi Zackarina. "Ama denediğim iyi oldu, bunun imkânsız olduğundan eminim artık."

Kalçalarını ovuşturdu. Kaya hiç de yumuşak değildi.

"Şimdi kesinlikle bir mor lekem daha olmuştur."

"Ne? Mor leke mi?" diye sordu Kumkurdu. "O da ne?"

"Şu tür şeyler," dedi Zackarina.

Kumkurdu'na rengârenk bacağını gösterdi ve anlatmaya başladı. En büyük leke, iyice hızlanan salıncaktan atladığında olmuştu, yeşil olanı bisikletle komşunun kedisiyle yarışırken.

"Ya da," dedi Zackarina. "Odunluğun çatısına tırmandığımda olmuştur."

"Ya şu küçük olan?" dedi Kumkurdu.

"O mu?" dedi Zackarina. "Uçan halıyla uçarken oldu."

Kumkurdu başını salladı.

"Şimdi anlıyorum," dedi. "Mor leke, tehlikeli bir şey yaptıktan sonra alınan bir çeşit madalya, öyle değil mi?"

Madalya? Zackarina şöyle bir gerindi. "Evet, öyle," dedi. "Bir çeşit kahramanlık madalyası."

Zackarina'nın babası, "Yemek hazır," diye bağırdı yukarıdaki evden.

Zackarina birden kurt gibi acıktığını hissetti. Çok da yorulmuştu! Bisikleti o yamru yumru patikadan eve nasıl çıkaracaktı şimdi?

"Bisikletini burada bırakabilirsin," dedi Kumkurdu. "Ben göz kulak olurum, tamir de ederim, hani kazayla bozulacak olursa."

Zackarina bisikleti kumsalda bıraktı. Neredeyse sürünerek, aç ve yorgun eve döndü. Ama deniz kıyısındaki evin mutfak kapısından içeri girerken, kapının eşiğine ayağını çarptı. Öyle aman aman bir çarpma değildi, birazcıktı. Yere bile düşmedi ama, "Ay! ay, ay ayyyy!" diye bağırdı Zackarina. "Ayak parmağım, çarpıp öldürdüm."

Babası koşarak gelip Zackarina'nın ayak parmağını inceledi. Kırılmışa benzemiyordu. Evet, gayet sağlıklı görünüyordu ama Zackarina yine de ağladı.

"Neyin var senin?" dedi babası. "Sen böyle küçük şeyler için ağlamazdın! Bütün gün düşersin de gık bile demezsin."

"Aynı şey değil," diye burnunu çekti Zackarina. "O zamanlar ağrımıyordu çünkü eğlenceli bir şeyler yaparken düşüyordum."

Babası minik, cesur Zackarina'sını kucağına aldı, ayak parmağına üfleyerek teselli etti. Bunun biraz faydası oldu ama Zackarina'nın parmak acısının tam olarak geçmesi için parmağına bir yara bandı yapıştırılması, iki tabak çorba içmesi ve böğürtlen reçelli üç krep yemesi gerekti.

Kumkurdu, Zackarina'nın bisikletiyle yıldırım gibi kumsalı dolaşıyordu. Patinaj yaptı, takla attı, çarptı, yıkıldı, o da kahramanlık madalyaları olsun istiyordu. Ama olmadı. Zavallı Kumkurdu!

KUMKURDU'NUN EVİNDE

Bir gün Zackarina kapılarının önündeki merdivende bir mektup buldu. Küçük bir ağaç kabuğunun üzerine eğri büğrü harflerle yazılmıştı. Zackarina mektubun kendisine geldiğini hemen anladı. Kimden geldiğini de. Elbette Kumkurdu'ndandı.

"Çabuk gelin!" diye bağırdı. "Bana bir mektup var."

Mutfak penceresi açıktı. Annesi başını uzatıp baktı, çok şaşırmış gibiydi.

"Ama bugün cumartesi," dedi. "Cumartesileri posta gelmez ki!"

"Postayla gelmeyen olağanüstü mektuplar var, bilmiyor musunuz?" dedi Zackarina.

Şimdi babası da pencereden bakıyordu.

"Görebilir miyim?" dedi.

Zackarina ağaç kabuğunu babasına uzattı. Babası kabuğu evirip çevirdi.

"Ne yazıyor?" diye sordu annesi.

"Şöyle yazıyor," dedi babası. Okur gibi yaptı. "Küvete solucanları kim koyduysa alsın oradan, hemen!"

"Ne? Küvete mi?" dedi annesi.

"Yanlış okudun," dedi Zackarina. "Şöyle yazıyor."

Ağaç kabuğunu alıp okudu:

Sevgili Zackarina,
Seni saat üçte çay ve pastaya bekliyorum.
Arkadaşça tırmalaşmalar,
Kumkurdu

Annesi, Kumkurdu'nun kim olduğunu sordu. Zackarina'nın bir tanıdığıydı. Eşi benzeri olmayan biri.

"Öyle mi?" dedi babası. "Nerede oturduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi Zackarina.

Tam saat üçte oradaydı, kumsalda. Üzerine temiz bir tişört giymişti ve elinde bir demet karahindiba vardı. Çay davetine giderken bir demet çiçek götürmenin nazik bir davranış olduğunu söylemişti annesi.

Zackarina bir süre bekledi. Sonra yeterince nazik ve hoş bir sesle, "Hu, hu," dedi.

Ama Kumkurdu'ndan bir cevap gelmedi. Görünürlerde de yoktu.

Zackarina birden Kumkurdu'nun evini bilmediğini hatırladı. Öyle ya, onun evine hiç gitmemişti. Nerede oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama buralarda bir yerde olmalı, diye düşündü ve aramaya başladı.

Kumsal küçüktü küçük olmasına ama iki tarafından birini seçmeyi gerektirecek kadar da büyüktü. Bir tarafta daha çok taş ve kayalar vardı. Diğer taraftaysa uzun sazlar ve sık ardıç ağaçları. Zackarina, Kumkurdu'nun saz ve ardıç ağaçlarının olduğu tarafta yaşadığına karar verdi. O tarafa yöneldi.

Çok geçmeden pençe izlerine rastladı. İzler doğrudan hışırtılı sazlıkların arasına dalıyor, öteki tarafta, dikenli dalları yere kadar uzanan bir ardıç ağacına çıkıyordu.

İşte burada, diye düşündü Zackarina.

"Heyyy?" diye bağırdı. Ama cevap alamadı.

Bir dalı kaldırıp ağacın altına girdi. Evet, doğru yere gelmişti. Kumkurdu burada yaşıyordu, açıkça görülüyordu bu. Yerde bir yığın beyaz istiridye kabuğu ve tipik pençe sivriltme taşları vardı. Ağacın dallarında yabani çiçeklerden yapılmış taçlar sallanıyordu. En az bir domates salatası kadar da baharat kokuyordu.

Ama Kumkurdu evde yoktu.

"Garip," dedi Zackarina kendi kendine. "Beni çaya davet ettiğini unuttu mu acaba?" Ağacın altından çıkıp etrafı gözlemeye başladı.

İşte! Oradaydı Kumkurdu, kumsalın diğer tarafından ışıltılı bir kum fırtınası gibi son sürat geliyordu.

"Merhaba, Zackarina. Mektubumu aldın mı? İyi! Görüştüğümüze sevindim! Çiçekler! Bana mı? Teşekkürler!" diye bağıran Kumkurdu, ardıç ağacının altında kayboldu.

Zackarina, Kumkurdu'nun kazdığını, eşelediğini, bir şeyler karıştırdığını ve mırıldandığını duydu:

"...unuttum mu?.. Yoksa şurada mı?.. Gidip alayım bari... Bu tür bir şey..."

Kumkurdu ağacın altından çıktığında pençesinde bir çay fincanı vardı. Hemen sazların arasına daldı, biraz önce geldiği yoldan hızla kumsalın öteki tarafına gitti.

Tam kayalıklara varmıştı ki durdu.

"Ne bekliyorsun? Gel haydi!" diye bağırdı Zackarina'ya ve iki taşın arasından geçip kayboldu.

Zackarina, Kumkurdu'nun peşinden koştu, sazların arasından geçip kumsalı aştı, taşların arasından sıkışarak geçti. İşte orada, bir kayanın altındaki küçücük bir mağarada, düz bir taşın üzerinde çay fincanları ve kurabiyeler vardı. Fincanların kenarları biraz kırıktı ama ince ve bir örümcek ağı kadar hafiflerdi.

Zackarina küçük mağarayı şöyle bir inceledi. Kumkurdu'nun burada yaşadığı hemen anlaşılıyordu. Yere yabani çiçekler saçılmış, duvarlar deniz kabuklarıyla süslenmişti.

Kumkurdu, Zackarina'nın getirdiği karahindibaları su dolu bir kavanoza koyup masaya yerleştirmişti.

"Ne güzel bir yerin var," dedi Zackarina. "Ne de çok..."

"Bal!" diye sözünü kesti Kumkurdu. "Çayına bal istersin, değil mi?"

"Evet, teşekkürler," dedi Zackarina. Kumkurdu mağaradan fırladı, kumsalı geçti ve sazların arasında kayboldu.

Bir süre sonra elinde bir kavanoz balla geri geldi.

Yere oturdular. Kumkurdu iki çeşit kurabiye hazırlamıştı. Rüyalar kurabiyesi ve kum kurabiyesi. Zackarina fincanlara çay doldurdu. Çay yeşildi, yaban çileği ve köknar kokuyordu.

"Off, çay kaşıklarını evde unuttum," dedi Kumkurdu. "Kaşık yerine şu küçük çubukları kullanalım."

"Sahi senin evin neresi?" diye sordu Zackarina. "Ardıç ağacının altı mı, yoksa bu mağara mı?"

"Eh... biraz orası biraz burası," dedi Kumkurdu.

"Her yer biraz evin mi yani?" dedi Zackarina.

"Yok," dedi Kumkurdu. "Demek istediğim, burada ve orada oturuyorum. Burada mağarada, orada ardıç ağacının altında."

"İki yerde birden?" dedi Zackarina. "Aynı zamanda?"

Kumkurdu başını salladı. Evet, iki yerde birden oturuyordu.

Zor bir şey, diye düşünen Zackarina, "Demek bu yüzden bu kadar çok koşuyorsun," dedi. "Unuttuğun şeyleri gidip almak için, örneğin bal gibi şeyleri."

"Ya da çay kaşığında olduğu gibi başka bir çözüm buluyorum," dedi Kumkurdu.

"Ama neden tek bir yerde yaşamıyorsun?" diye sordu Zackarina.

"Ama hangisinde?" dedi Kumkurdu. "Mağarada mı, ardıç ağacının altında mı?"

"En iyisi hangisiyse orada yaşamalısın," dedi Zackarina.

"Elbette ya!" dedi Kumkurdu. "Harika bir fikir!"

Çayından höpürdeterek bir yudum aldı ve düşünmeye başladı. En iyi yer? Herhalde ardıç ağacının altıydı. Bir kere yeşildi, yosun ve orman kokuyordu. Ama mağara da en iyi yerdi. Kıvrılıp yatmak için iyiydi, güzel taş duvarları vardı. İki yerden birden hoşlandığına karar verdi en sonunda. Bundan emindi. Hem mağarada hem de ardıç ağacının altında yaşayacaktı.

"Biliyor musun?" dedi Kumkurdu. "Seçmek imkânsız. Hem burada hem orada yaşayacağım."

Gülümsedi, kurabiye tabağını nazikçe Zackarina'ya uzattı.

"Bir kurabiye daha almaz mısınız? Rüyalar harika olmuş, değil mi?"

Zackarina da aynı fikirdeydi. Rüyalar gerçekten harikaydı. Yediler ve içtiler ve deniz kabuklarıyla oynadılar. Saat tam beşte Zackarina evine döndü, o kadar çok yiyip içmişti ki midesinden culp culp sesler geliyordu. Annesiyle babası çay davetinin nasıl geçtiğini merak ediyorlardı.

"Çok iyiydi," dedi Zackarina. "Ama biliyor musunuz, Kumkurdu iki yerde birden yaşıyor! Ne lüks, değil mi?"

"Evet, inanılmaz," dedi babası.

"Gerçekten inanılmaz!" dedi annesi Zackarina'nın tişörtünü işaret ederek. Daha iki saat önce tertemiz olan

tişört şimdi leke doluydu, en çok da yeşil ve kahverengi lekeler vardı.

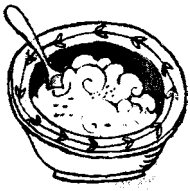
"Söyle bakalım ne yaptın?"

"Kurabiye yedim," dedi Zackarina annesine. "Daha çok rüyalar kurabiyesi. Çok lezzetliydi."

Mutfak masasının yanına oturup dışarı bakmaya başladı. Yalnızca tek bir yerde yaşadığı için kendine biraz acıdı. Hep aynı yer.

Kumkurdu kumsalın tam ortasında durmuş, bir batıya bir doğuya bakıyordu. Bir tarafta ardıç ağacı, diğer tarafta mağarası vardı. Şu kurabiyeyi nereye koymuştu ki? Akşam yemek üzere ayırdığı, küçük, enfes kurabiyeyi.

"Of of," diye iç geçirdi Kumkurdu. Niye şu ardıç ağacı, mağarasının önünde değildi ki?

ZACKARİNACA

Zackarina neredeyse her sabah kahvaltı olarak yulaf lapası yiyor ve babası, neredeyse her gün, lapasının üzerine şeker mi, yoksa elma püresi mi istediğini soruyordu. Zackarina da bazen şeker, bazen elma püresi istiyordu.

Ama bir sabah, babası bu alışıldık soruyu sorduğunda Zackarina uzun süre o bildik yulaf lapasına baktı. Bu defa şeker ya da elma püresi değil, "hatlı" istedi.

"Ne?" dedi babası.

"Hatlı matlı kırmızı tatlı ıtlı pıtlı," dedi Zackarina.

"Tamam tamam. Ama şeker mi, yoksa elma püresi mi istiyorsun?" diye tekrar sordu babası.

Zackarina, kafasının içinde bir boşluk hissetti. Elma püresi? O da neydi? Hiç de lezzetli değildi. Eğer üzerine *hatlı matlı kırmızı tatlı ıtlı pıtlı* konulmayacaksa yulaf lapası yemeyecekti. Babasına da söyledi bunu.

"Saçmalama," dedi babası ve yulaf lapasının üstüne şeker serpti.

"Olmaz," dedi Zackarina.

Tabağı babasının önüne itip dışarı çıktı. Güzel bir yaz günüydü. Denizde küçük, mavi çırpıntılar vardı. Gökyüzünde birtakım sıkıcı insanların güneş dediği sarı bir şey parlıyordu. Zackarina buna başka bir ad vermenin daha uygun olacağını düşündü.

Kumsala indi. Kumkurdu kumsalın bir ucundaki düz kayanın üzerine uzanmış, dalgalarla konuşuyordu. O, "*Guluk*," diyor, dalgalar da, "*Guluk guluk*," diye cevap veriyorlardı. Kumlu kürkü parıldıyordu. Zackarina'yı görünce vahşi beyaz kurt gülümsemesiyle gülümsedi.

"Ne var ne yok?" dedi.

"Ben başka bir dil konuşabiliyorum," dedi Zackarina. "Sen konuşabilir misin?"

"Elbette," dedi Kumkurdu. "Fıransgilizce, Çinizce, Genizce ve sular seller gibi Denizce."

"Benim kendi dilim var," dedi Zackarina. "Yalnızca bana ait."

"Öyleyse çok sevinmelisin," dedi Kumkurdu. "Öyle herkesin kendi dili yoktur."

Zackarina gözlerini kırpıştırarak parlayan denize baktı ve düşündü. Sevinmeli miydi? Belki de. Ama ne yazık ki başkaları onun dilini anlamıyordu. İşte babası örnekti buna. Kendisinden başka hiç kimsenin anlamadığı bir dilin ne faydası vardı?

Rüzgâr uğuldadı. Dalgalar hışırdadı.

Zackarina üzerinde bir ağırlıkla Kumkurdu'nun yanına oturdu.

"Mavilli, ıslaklı, dalgıklı, sallınklı, guluk guluk," dedi kendi kendine sessizce.

Kumkurdu kulaklarını dikti, başını salladı.

"Deniz," dedi. "Şimdi söylediğin şeyin anlamı deniz. Tabii senin dilinde bu sözcüğün bu kadar uzun olması çok doğal, deniz çok büyük ya, ondan. Ee, adı da denize benzemeli... Mavilli, ıslaklı..."

Zackarina'nın kalbi neşeyle çarpmaya başladı. Yeni bir sözcük denedi:

"Ulvtulu, fısıvtılı, mırıltılı, hışırtılı, püfürş, füf."

Kumkurdu bir kez daha dinledikten sonra, "Rüzgâr," dedi; uğuldayarak sazların arasına dalan, fısıldayıp mırıldayan, püfürdeyip hışırdayan rüzgâr. Zackarina birden kuş gibi hafiflediğini hissetti. Kumkurdu her sözcüğü anlıyordu! Şimdi bu dili konuşan iki kişilerdi. Ve konuşmaya başladılar.

"Yatelelli, yuvelleli, hop hüp," dedi Zackarina.

Kumkurdu havaya sıçradı.

"Tabii ya!" dedi. "Taklalar atmalı! Harika bir fikir!"

Çığlıklar atarak kumsala koştular, arka arkaya taklalar atmaya başladılar, yuvarlanıp duran iki yün yumağına benziyorlardı. Başları dönüp yere yığılana kadar takla attılar.

Gökyüzü dönüyor, dünya dönüyordu. Ve onlar dünyanın ortasında yan yana kumların üzerine uzanmışlardı, kendi dillerinde bağırdılar birbirlerine.

"Pastell, börelli, hatlı hutlu hopa lup!"

"Gunesli, ayylı, şapırt, şup!"

Nihayet dünyanın dönmesi durduğunda Zackarina yuvarlanarak Kumkurdu'ndan uzaklaştı. Kumkurdu hiç

hareket etmeden duruyor ve şaşı bakıyordu. Siyah burnunun ucuna sarı bir kelebek konmuştu.

"Limon kelebeği," diye fısıldadı Kumkurdu. "Ama Kelebekçede ne deniyor bilmiyorum."

Hiç ses çıkarmadan, yavaş yavaş kanatlarını açıp kapayan kelebeğe bakıyorlardı.

Deniz, mavilli ıslaklı salınıyordu. Güneş parlıyordu. Rüzgâr sazları karıştırıyordu.

"Buyada yassamahı hok heviyorum ben," dedi Zackarina. "Bu hünyada."

"Ben de," dedi Kumkurdu.

Zackarina eve döndüğünde babası krep yapmıştı.

"Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi. "Hani sabah kahvaltı etmedin ya."

Zackarina masayı hazırlayıp oturdu. Babası krepinin içine bir şey isteyip istemediğini sordu biraz çekinerek.

"Elma püresi lütfen," dedi Zackarina.

"Anlayabildiğim bir dili konuşman ne güzel," dedi babası.

"Mmm," dedi Zackarina.

Kumkurdu kumsalda uzanmış, yavaş yavaş ön patilerini sallıyordu. Kelebekçe kanat çırpmayı neredeyse öğrenmişti.

ÖLÜ BİR BALIK GİBİ HAREKETSİZ

Zackarina dünyanın en güzel ayaklarına sahipti. Bu ayaklar hemen hemen her şeyi yapabilirlerdi. Koşabilir, zıplayabilir, bisiklet pedalı çevirir, dans eder, yazları topa vurur, kışları kayak kayar ve daha neler neler yapabilirlerdi. Ama bir konuda hiç iyi değillerdi; sakin ve hareketsiz durmada. Hiç değilse annesiyle babası istediğinde bunu yapsalar ya! Ama nerede!

Bir gün oturmuş akşam yemeği yiyorlardı.

"Lütfen Zackarina, hareket etme," dedi annesi.

Zackarina şaşırarak annesine baktı. Zaten hareket etmiyordu ki! Yemeğe başladıklarından beri sandalyesinde sakin sakin oturuyordu. Yalnızca oturmuş ve bakmış ve düşünmüş ve balık çorbasını kaşıklamıştı.

"Hareket ettiğim yok ki," dedi. "Yoksa şöyle oturmamı mı istiyorsun?"

Heykel gibi durup bir kütük kadar sessizleşti; kaşık ağzında, gözleri bir noktaya dikili ve parmakları çöp gibi cansızdı.

"Annen ayaklarını sallama diyor," dedi babası. "Bütün masa sallanıyor!"

Zackarina masa örtüsünün ucunu kaldırıp masanın altına baktı. Bir sürü ayak vardı ve bunlardan yalnızca iki tanesi onundu ve onlardan biri masanın bacağını tekmeleyip duruyordu: *Tak, tak, tak*. Zackarina'nın masanın bacağını tekmelemek gibi bir niyeti yoktu aslında. Ayağının tepineceği tutmuş, masanın bacağı da onun önüne durmuştu. Zackarina bu gördüklerini anne babasına anlattı.

"Masa bacağının ayağımın önüne çıkması benim suçum değil herhalde?" dedi.

"Zackarina! Ayakların rahat dursun!" dedi annesi.

Ve Zackarina gerçekten kımıldamadan oturmaya ve ayaklarına söz geçirmeye çalıştı. Hatta garantiye almak için bir eliyle ayaklarını tuttu. Ama öyle eğri oturup tek elle yemek çok zordu. Hele bardak çok büyük olduğu için süt içmek bütünüyle imkânsızdı. Kısacası Zackarina'nın iki eline birden ihtiyacı vardı. Ama ayaklarını bırakır bırakmaz tekrar masayı tekmelemeye başladılar. Gerçi Zackarina bir şey fark etmemişti ama annesiyle babası fark etmişti.

"Zackarina!" dedi ikisi birden.

"Evet, ne var?" dedi Zackarina.

"Masa sallanıyor!" dedi babası.

"Tekmeleme!" dedi annesi.

"Ama ben tekmelemiyorum ki," dedi Zackarina. "Ayaklarım tekmeliyor."

"İyi öyleyse, söyle de yapmasınlar," dedi annesi.

"İyice uyar," dedi babası.

"Yemek yerken sakin olsunlar," dedi annesi.

"Evet!" dedi babası.

"Tamam, tamam," dedi Zackarina. "Söyleyeceğim."

Yemekten sonra Zackarina deniz kıyısına indi. Kumsalda bir taşa oturdu ve ayaklarını uzattı. Şöyle bir kımıldandılar. Koşmak istiyorlardı. Ya da belki hoplayıp zıplamak. Zackarina kaşlarını çatarak baktı ayaklarına.

"Sakın ha!" dedi. "Tepinmek yok!"

"Niçin?" diye sordu meraklı bir ses.

Zackarina önce ayaklarından birinin konuştuğunu sandı ama değildi. Kumkurdu'ydu. Birdenbire ortaya çıkmıştı, büyük ve sarı ve çöl gibi kumluydu.

"Tepinmek," dedi Kumkurdu. "Ah ne harika bir şeydir! En az portakal suyu kadar faydalı, bir o kadar da lezzetli."

"Tepinmenin de lezzeti mi olurmuş?" dedi Zackarina.

"Elbette olur," dedi Kumkurdu. "Bedeninle tadarsın. Mmm, hem de iliklerine kadar!"

Hemen yatıp yuvarlandı, dört ayağıyla birlikte tepti tepindi, eşti eşindi, kumları savurdu.

"Tepinmezse ölür insan! Haydi, Zackarina," diye uludu. "Bırak kendini."

Zackarina hiç kımıldamadı.

"Ne oldu sana böyle?" dedi tepinip duran Kumkurdu. "Taş mı oldun yoksa?"

"Hayır," dedi Zackarina. "Ama annemle babam benim çok tepindiğimi düşünüyor. En çok da yemek yerken."

"Hah! Çok tepiniyormuş!" diye burnundan soludu Kumkurdu. "Onlar için demesi kolay. Tabii büyüdüler ya. Çabucak unuttular."

"Neyi unuttular?" dedi Zackarina.

"Büyürken vücudun patlayan mısır taneleri gibi kıpır kıpır olduğunu! Bunu sen ve ben biliriz, bütün küçük kurbağalar da bilir ama onlar bilmez," dedi Kumkurdu. "Şu büyükler daha fazla büyümüyorlar ya, nasıl olduğunu unuttular."

Kumkurdu fırlayıp ayağa kalktı, hoplayıp zıplayarak bütün kumsalı dolaşmaya başladı. Bir yandan da zımpara kâğıdı gibi bir sesle şarkı söylüyordu.

"Ölü bir balık gibi oturamaz insan, bedeni büyüyüp gelişirken. Koşmalı, oynamalı, zıplamalı, hop hop hop hoplamalı."

Zackarina'nın şarkıyı duyan ayakları artık bir saniye bile hareketsiz duramazdı. Hemen harekete geçip Kum-

kurdu'yla hoplayıp zıplamaya başladılar. Zackarina da ayaklarını yalnız bırakamazdı, o da onları izledi.

Hopladı zıpladı ve şarkı söyledi, öylesine kendinden geçmişti ki Kumkurdu'nun kaybolduğunu bile fark etmedi. Annesiyle babasının geldiğini de. Hoplayarak kumsalda on yedi tur attıktan sonra, biraz dinlenmek için durduğunda fark etti annesiyle babasını.

"Ayaklarımla konuştum," dedi Zackarina. "Tepinip durmayın dedim. Ama anladılar mı bilmem."

"Hiç değilse ben bir şey anladım," dedi babası.

"Ben de," dedi annesi.

El ele tutuştular, hoplayıp zıplayarak şarkı söylemeye başladılar.

"Yetişkin bir balık gibi oturamaz insan, bedeni büyüyüp gelişirken. Koşmalı, oynamalı, zıplamalı, hop hop hop hoplamalı."

Zackarina kahkahalar attı, annesiyle babasının arasına girdi. Üçü birlikte yorulana kadar şarkı söylediler ve hopladılar ve zıpladılar. Tabii Zackarina en dayanıklılarıydı. Çünkü o dünyanın en iyi ayaklarına sahipti. Kumkurdu'nun hemen yakınlarda bir yerde durduğunu ve gülümseyerek onları izlediğini hiçbiri fark etmedi. Aslına bakılırsa Kumkurdu'nu fark etmeleri olanaksızdı. Çünkü Kumkurdu'nun o an durduğu gibi, hiç kımıldamadan ve hiç ses etmeden duranlar görünmez olurlardı.

DIRDIR ETMEK

Zackarina'nın babası sağa sola koşuşturarak çok önemli bir şey arıyordu... Arabasının anahtarlarını! Nereye kaybolduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ne ceplerinde, ne kapının yanındaki çengelde ne de masanın üzerindeki çanakta bulabilmişti. Kaybolmuştu işte.

En sonunda emekleyerek yerde aramaya başlamıştı. Ter içindeydi ve çok sinirliydi. Tam o anahtarlarını ararken Zackarina koşarak mutfağa daldı. Çizmeleriyle. Bahçedeki solucanları yemlemekten geliyordu.

"Birazdan bakkala mı gideceğiz?" dedi. "Arabayla?"

"Zackarina! Çizmelerin!" diye hırladı babası. "Hayır, bir yere gidemiyoruz!"

"Ama gidecektik ya," dedi Zackarina. "Gideceğiz demiştin, unuttun mu? Önce odun keseceğim dedin, sonra da gidip dondurma alacaktık, öyle demiştin."

Babası Zackarina'nın çamurlu, ıslak çizmelerini işaret etti.

"Çizmeler!" dedi. "Onları çıkarıp öyle içeri girmelisin! Bunu daha kaç defa söyleyeceğim sana?"

"Nereden bilebilirim kaç defa söyleyeceğini," dedi Zackarina. "Ama dondurma! Söz vermiştin. Gidip dondurma alacağız demiştin. Külahta, dedin."

"Çizmelerini çıkar ve dondurma, dondurma diye dırdır ederek başımın etini yeme!" dedi babası.

Zackarina öfkeyle dudaklarını büzdü. Babası şimdi gerçekten haksızlık ediyordu! Dırdır etmemiş, yalnızca sormuştu. Basit bir soru sormak yasak mıydı yani?

"Asıl sen dırdırı bırak," dedi Zackarina. "Çizmelerin de çizmelerin deyip duruyorsun, kulaklarım bunu duymaktan yoruldu artık, sen haksızsın işte!"

Zackarina tekrar dışarı çıktı. Daha biraz önce ne kadar da neşeliydi, dondurma neşeli. Şimdi yalnızca öfkeliydi. Çizmelere takmıştı babası. Çizme aşağı, çizme yukarı! Eğer insan tekrar giyecekse niye ayakkabılarını çıkarıp durmalıydı ki?

Aptal baba, diye düşündü Zackarina. Yerde emekleyerek dolaşıyor ve durmadan dırdır ediyordu.

Zackarina önüne çıkan bir köknar ağacına tekme attı. Ağaçtaki yuvasından korkuyla havalanan bir saksağan bağırmaya başladı.

"Sus," dedi Zackarina. Elleriyle kulaklarını kapadı. "Seni dinleyecek halim yok!"

Ama saksağan susmadı. Zackarina'nın bağırması ve elini kolunu sallayarak tehditler savurması da bir işe yaramadı. Gak gak diye dırdır ederek başının etini yedi saksağan.

"Aptal saksağan! Dırdırcı saksağan!" diye bağırdı Zackarina. "Umurumda bile değilsin, duydun mu?"

Zackarina birden kumsala doğru koşmaya başladı.

Ama saksağan pes etmedi. Zackarina'nın peşine düştü! Ağaçların üzerinden uçarak onu izledi. Kuyruğunu sallayarak yakınmaya devam etti; gak, gak, gak.

"Sus dedim sana! Kes sesini!" diye bağırdı Zackarina.

Yatmış uyuyan ve çok ilginç bir rüya gören Kumkurdu, Zackarina'nın sesine uyandı.

Ayağa kalktı, ağzını kocaman açarak esnedi. Öfkelenmişti.

"Lütfen tatlım, ben..." dedi. "Ben bir fare kadar sessiz olacaktım, hatta uyuyacaktım, eğer bana böyle bağırmasaydın!"

"Ben sana değil, şu aptal saksağana bağırıyorum," dedi Zackarina. "Çok dırdırcı!"

Saksağan bir taşın üzerine tünemiş hâlâ gaklıyordu. Ama sesi artık o kadar güçlü çıkmıyordu. Çok bağırmaktan kısılmıştı.

Kumkurdu kulaklarını dikip dikkatle dinledi.

"Belli ki sana bir şey anlatmaya çalışıyor," dedi. "Ama sen bir türlü dinlemediğin için tekrar tekrar söylemek zorunda kalıyor."

Zackarina merak etmişti. Saksağan onunla konuşmak mı istiyordu?

Saksağan gagasını açtığında Zackarina kulaklarını dikip heyecanla bekledi. Bekledi, bekledi ama saksağanın gagasından hiç ses çıkmadı.

"Gördün mü işte?" dedi Kumkurdu. "O kadar gaklamaktan sesi kaybolmuş."

Kumkurdu tekrar kumlara uzandı. Uykusunu tamamlamak ve rüyasının sonunu görmek istiyordu.

"Dırdır," dedi ve gözünü kapadı. "Bir çeşit bozuk konuşma. Hiçbir işe yaramaz. Hata genellikle kulaktadır."

"Hiç de bile," dedi Zackarina. "İnsan kulağıyla konuşmaz ki. En azından ben konuşmam."

"Evet ama kulaklarıyla dinler," dedi Kumkurdu ve uyudu.

Zackarina saksağanı dinlemediğine pişman oldu. Ya önemli bir şey söylemeye çalışıyorduysa? Mesela bir yerlerde gömülü bir hazinenin yerini ya da birinin yardım beklediğini.

Belki zavallı bir yavru yuvasından düşmüş tekrar çıkamıyordu, Peter'in kedisi de onu yiyecekti! Of ne korkunç!

Saksağan gagasıyla taşa pıt pıt vurdu. Sonra havalanıp biraz ileri uçtu. Zackarina onu izledi.

Saksağan biraz daha uçtu, başını yan yatırıp Zackarina'ya baktı.

"Anladım," dedi Zackarina. "Bana bir şey göstermek istiyorsun, değil mi?"

Saksağan daldan dala uçarak ilerledi. Zackarina arkasından koştu. Eve doğru, elma ağacının ve bostanın yanından geçip odunluğa kadar koştu. Saksağan odun yığınının tepesine konmuştu.

"Odun yığını?" dedi Zackarina. "Bunu mu demek istiyordun? Odun yığını?"

Saksağan gözlerini kırptı.

"Harika! Teşekkür ederim," dedi Zackarina. "Beni bir odun yığınını göstermek için mi peşinden koşturdun?"

Zackarina saksağanların aptal olduklarına karar verdi. Dırdırcı babalar kadar da yorucu ve adaletsizdiler. Ama tam dönüp gitmeye hazırlanırken odunların arasında parlayan bir şey gördü.

Evet! Bir hazine, dedi kendi kendine ve hemen odun yığınına yöneldi. Ama gördüğü şey hazine değil, araba anahtarlarıydı.

Demek ki babası anahtarları odun kırarken düşürmüştü. Anahtarları aldı, koşarak mutfağa, babasının yanına gitti... Çizmeleriyle.

"Baaak, ne buldum," dedi. "Odunların arasında."

Babası çok sevindi. Zackarina'yı kucağına alıp tavana kadar kaldırdı. "Harika bir çocuksun sen," dedi. Ama sonra çizme izlerini gördü. Yerde minik öbekler halinde çamur ve çakıl, biraz orman ve biraz kumsal vardı.

İç çekti.

"Dırdır etmek *istemiyorum*," dedi. "Ama çizmeler! Çıkar onları!"

"Ama neden?" diye sordu Zackarina.

"Çünkü mutfakta çamur ve çakıl olması hiç iyi değil," dedi babası. "Yerde çirkin lekeler kalıyor. Sonra toprakta bakteriler var, yiyeceklere karışırsa tehlikeli olabilirler."

"Ama niye bunu baştan söylemedin?" dedi Zackarina.

"Söylemedim mi?" dedi babası.

"Hayır, yalnızca çizmeler, çizmeler, çizmeler deyip durdun!"

Çizmelerini çıkaran Zackarina gidip süpürgeyi getirdi, yerleri süpürüp tertemiz yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi babası.

"Bir şey değil," dedi Zackarina. "Ben de dırdır etmek istemiyorum, onun için şimdi beni dikkatle dinle ve öyle cevapla çünkü son kez soruyorum: Dondurma almaya ne zaman gideceğiz?"

Babası dikkatle dinledi, biraz düşündü ve cevap verdi:

"Şimdi, hemen şimdi gidiyoruz!"

Ve şimdi... Kumkurdu şimdi rüyasını bitirmişti. Şöyle bir rüyaydı: Ahududu ve bal. Karıştır. Bir süre güneşe bırak. Ve simsalabim! İşte size sesi kısılan saksağanlar için etkili bir ilaç.

SONSUZ SOSİS

Zackarina kumsalda durmuş denize taş atıyordu. Bir taş alıyor, havaya fırlatıyor ve *guluk*, taş suya gömülüyordu. Yukarıdaki evden babası, "Yemek hazır!" diye bağırdı ama Zackarina cevap vermedi. Yemek yemeye vakti yoktu. Düşünmesi gerekiyordu. Günlerdir düşünüyordu; hep aynı şeyi, o kadar büyük bir şeydi ki düşündüğü, neredeyse kafası çatlayacaktı.

Evreni düşünüyordu.

Guluk!

Babasıyla akşam gezintisine çıktığı gün düşünmeye başlamıştı. Kısa bir gezintiydi, posta kutularına kadar gidip geri dönmüşlerdi. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Babası Zackarina'ya Kutup Yıldızı'nı, Büyük Ayı'yı göstermişti. Yıldızların küçük iğne deliklerinden sızar gibi parladığı karanlık gökyüzüne bakmıştı Zackarina.

"Ne kadar büyük," demişti.

"Ve sonsuz," demişti babası.

Zackarina babasının sonsuzla ne kastettiğini anlayamamıştı. Babası anlatmaya çalışmıştı.

Sonsuz, bir şeyin ucunun olmaması demekti... Sonu yoktu. "Evren işte böyle bir şey," demişti babası. Uçsuz bucaksız.

O zaman anlamıştı Zackarina. Daha doğrusu *anlamamıştı*. Sonsuz? Uçsuz bucaksız?

O günden sonra neredeyse hep evreni düşünmüştü. Gündüzleri daha az düşünüyordu. Çünkü yapacak bir sürü işi vardı. Hem gündüzleri gökyüzü mavi bir tavan gibiydi... Biraz olağanüstü yüksek ama bildiğimiz tavan gibiydi işte. Ama akşamları, hava kararkığında, o mavi tavan kayboluyor, yerini kapkara evren alıyordu.

Birazdan akşam olacaktı, evren günbatımının ardında pusuya yatmış bekliyordu.

Bir sonu olmalı, diye düşündü Zackarina. Her şeyin bir sonu vardı! Örneğin bir sosisin bir başı, bir de sonu vardı. Bir merdiven başlar ve biterdi. Ve önce sabah ve sonra akşam olur ve bir gün başlar ve bir gün biterdi. Dünyanın en uzun treninin bile bir son vagonu vardı, sonra tren biterdi.

Ama evren, diye düşündü Zackarina, yalnızca devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor... Sonu gelmiyor!

İşte bunları düşünürken başı çatlayacak gibi oluyordu. Bu hiç de hoş değildi. Yeni bir taş almak için eğildi. Siyah,

biraz parlak ve... yumuşaktı! Zackarina kıs kıs güldü, taşı sıkıca tuttu ve çekti.

"Dackarina!" diye çığlık attı Kumkurdu. "Bıyak buynumu!"

Zackarina hemen bıraktı. Kumkurdu kumları kazarak dışarı çıktı.

"Acımadı ya?" dedi Zackarina.

"Elbette acımadı," dedi Kumkurdu. Biraz bozulmuştu ama bu hali çok kısa sürdü. Ardından ışıdı ve merakla Zackarina'yı kokladı.

"Patlamaya hazır bir balon gibi kokuyorsun," dedi.

"Düşünüyorum," dedi Zackarina.

"Balonları mı?" dedi Kumkurdu.

"Evreni," dedi Zackarina.

Kumkurdu ikisinin de hemen hemen aynı şey olduğunu söyledi.

"Hiç de değil," dedi Zackarina. "Evren hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hah! Ben mi bilmiyorum?" dedi Kumkurdu. "Ben evrenin yarısını köşe bucak bilirim!"

Zackarina öfkeyle bir tekme salladı, kumlar, çakıllar savruldu. Küçük, beyaz bir taş Kumkurdu'nun önüne yuvarlandı.

"Ben evreni sevmiyorum," dedi Zackarina. "Çok büyük."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Kumkurdu şaşkınlıkla. "Neye göre büyük?"

"Bilmiyorum!" dedi Zackarina. "Çok büyük işte! Hiç bitmiyor!"

Zackarina neredeyse ağlayacaktı. Acıkmıştı da. Aptal evren, diye düşündü. Sırf o, o kadar büyük diye, insan yemek yemeye bile vakit bulamıyordu. Ceplerini karıştırdı, yapış yapış olmuş bir şekerleme bulup ağzına attı. Tüylü bir tadı vardı.

Kumkurdu önüne yuvarlanan küçük, beyaz taşı aldı. Yusyuvarlak bir taştı. Sonsuzzzzzz yuvarlak.

"Gerçekte hiçbir şey son bulmaz," dedi Kumkurdu.

"Hiç de bile!" dedi Zackarina. "Elbette bulur."

Şekerlemeyi yuttu, ağzını kocaman açarak Kumkurdu'na gösterdi. Boş.

"Şeker," dedi. "Her zaman biter."

"Ama yok olmaz," dedi Kumkurdu. "Yalnızca midene iner ve orada başka bir şey olur."

"Iyy!" diye yüzünü buruşturdu Zackarina.

"Ya, işte böyle," dedi Kumkurdu. "Evrendeki her şey böyledir. Hiçbir şey yok olmaz, sadece başka bir şeye dönüşür, tekrar tekrar."

Kumkurdu dikkatle nişan alıp beyaz taşı denizin çok ötesine fırlattı. Gökyüzünde ilk yıldız yandı. *Guluk*!

"Evren her şeydir," dedi Kumkurdu. "Var olan her şey! Burada ve şimdi, o zaman ve orada. Aydınlık ve karanlık, galaksiler ve yıldızlar, gezegenler, kuyrukluyıldızlar, trampetler ve kartallar ve ayılar ve... bir pantolon cebinin dibinde duran tozlu, kırmızı şekerlemeler."

"Benim biraz önce yuttuğum da mı?" dedi Zackarina. "O da mı evrenin bir parçasıydı?"

"Elbette!" dedi Kumkurdu. "O da evrenin bir parçasıydı. Sen de Zackarina, sen de evrenin bir parçasısın."

"Ben mi? Gerçekten mi?" dedi Zackarina.

Kumkurdu yalnızca gülümseyip başını salladı. Ve kısacık bir an, bütün bir evren küçülüp altın sarısı gözlerinin ışıltısına sığdı. Zackarina birden hafiflediğini ve neşesinin yerine geldiğini hissetti. Neredeyse uçarak gitti eve. Kumsalın üzerinden, patikadan, bahçeden uçar gibi

geçip merdivenleri uçar gibi çıktı ve eve, mutfağa girdi. Akşam yemeğinde sosis vardı. Zackarina, ağzı patates püresi dolu, kendilerinin de herhangi bir yıldız gibi evrenin parçası olduklarını anlattı babasına. Ve sonsuzluk öyle uzakta bir yerde değil, her yerdeydi ve her zaman vardı.

"İnanılmaz!" dedi babası.

"Evet," dedi Zackarina. Çatalını son sosise sapladı. "İnanılmaz ya!"

"Sosisler ne çabuk bitti," dedi babası. "Ben de çok fazla kızarttım diye düşünmüştüm."

Zackarina iç çekti.

Düşünsenize, şu babası bilmiyordu.

"Ama baba," dedi. "Sosis bitmedi, yalnızca başka bir şeye dönüştü."

Zackarina pencereden dışarı baktı. Güneş batmıştı. Gökyüzünün karanlığında yıldızlar yanmaya başlamıştı.

İşte böyle, diye düşündü Zackarina. Sosis de sonsuz. O bile!

UTANGAÇ, DAHA UTANGAÇ, EN UTANGAÇ

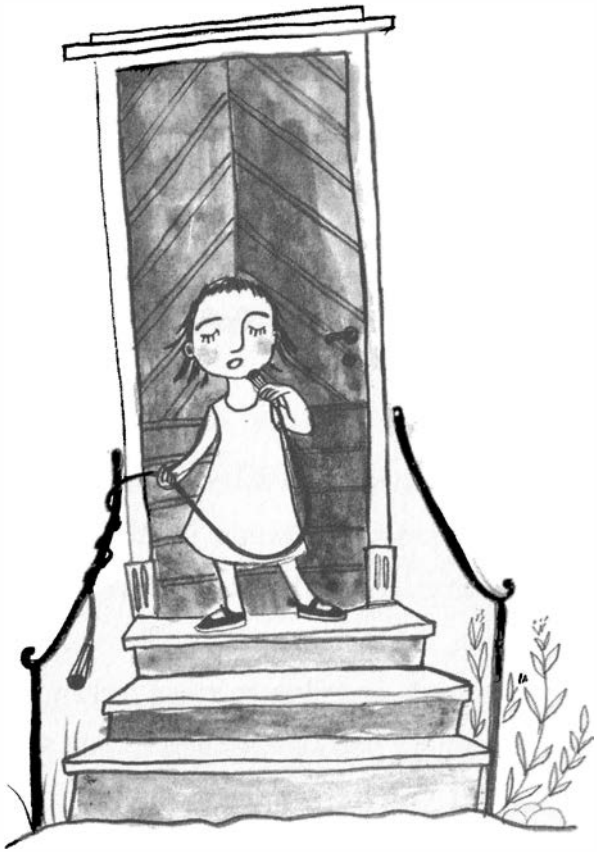
Zackarina şarkı söylemeyi seviyordu. En çok da kendi uydurduğu uzun şarkıları seviyordu. Şimdi, deniz kenarındaki evin merdivenlerinde durmuş, atlama ipinin sapını mikrofon yapmış, babasıyla annesine İngilizce pop şarkıları söylüyordu. Onlar da çimenlere oturmuş Zackarina'yı dinliyorlardı. Gerçek bir pop konserindeymiş gibi alkışlıyor, ıslık çalıyorlardı.

"*You ooo baby you love you blue*," diye bir şarkı söylüyordu Zackarina.

Şarkının tam ortasında, evin yukarısındaki yoldan bir araba kornası duyuldu.

"Bu da ne?" dedi babası. Ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi.

"Buraya geliyor herhalde," dedi annesi. O da ayağa kalkıp saçlarını düzelti.

Büyük, kırmızı bir arabaydı. Eve doğru döndü, bahçeye girip durdu. Kapılar açıldı ve içinden büyük bir tantanayla bir sürü teyze ve amca çıktı; dört, beş, tam altı tane! Bir anda ortalık çığlıklar ve konuşmalarla doldu. Merhaba ve merhabalar, sırt sıvazlamalar ve yanaklara öpücükler. Hepsi bir ağızdan birbirlerine bağırdı:

"Evde olmanız ne şans!"

"Yaa, bir şansımızı deneyelim dedik!"

"Aman ne güzel sürpriz! En son ne zaman görüşmüştük, bir asır oldu herhalde?"

"Ne güzel bir yer burası böyle!"

"Şu hava... Şu deniz! Harika!"

Zackarina bu teyze ve amcalardan hiçbirini tanımıyordu. İp mikrofonu kapadı, birbirlerinin ellerini sıkıp duran kalabalığa baktı. Selamlaşma töreni bittiğinde bir sessizlik çöktü bahçeye. Herhalde söylenecek bütün sözcükleri söyleyip bitirmişlerdi. Ama Zackarina'yı görür görmez yeniden başladılar:

"Ooo, ne kadar da büyümüşsün!"

"Seni son gördüğümüzde minicik bir bebektin," dedi yeşil elbiseli bir kadın. "Şuuu kadarcık bir şeydin!"

Başparmağı ile işaretparmağını birbirine öylesine yaklaştırdı ki, Zackarina o zamanlar herhalde bir karınca kadar olmalıydı.

"O kadar küçük bebek yok," dedi Zackarina.

Herkes kahkaha attı. Annesiyle babası birazcık gülümsedi. Ama Zackarina gülmedi. Komik bir şey söylediğini düşünmüyordu.

"Evet," dedi babası kahkahalar son bulduğunda. "Siz geldiğinizde Zackarina bize şarkı söylüyordu... Şarkı söylemeyi çok seviyor, Zackarina... Sesinin çok güzel olduğunu da söylemek zorundayım!"

Niçin ama? diye düşündü Zackarina. Niçin söylemek zorunda ki?

Teyzeler ve amcalar Zackarina şarkı söylemeyi seviyor diye çok mutlu oldular. "Aman ne güzel!", "Aman ne harika!", "Aman ne şirin!" diye tezahüratta bulundular. Kendileri için bir şarkı söylemesini rica ettiler Zackarina'dan.

"Herhalde söylersin, değil mi?" dediler. "Minik bir şarkı! İstemiyor musun yoksa? "

Herkes Zackarina'ya bakıyordu. Bütün gözler merdivenlerde yalnız başına dikilen Zackarina'ya çevrilmişti. Teyzeler ve amcalar, anne ve babası... Zackarina'ya bakıyor ve gülümsüyor ve bekliyorlardı. Bir şarkı. Ama Zackarina söylemek istemiyordu. Mikrofonu elinden attı, merdivenlerden indi ve kumsala, denize doğru koştu.

Arkasından bir teyzenin söylediklerini duydu:

"Ay nasıl da utanırmış."

Zackarina, bunun yeşil elbiseli teyze olduğunu sesinden anladı.

Kumkurdu kumsalda güneşin altına uzanmış pençelerini sivriltiyordu. Zackarina yanına oturdu.

"Büyüklerin söylediği her şey yapılmak zorunda mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kumkurdu. "Yapılmak zorunda değil."

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi Zackarina.

Zackarina bir parmağıyla kumları karıştırdı ve keşke benim de pençelerim olsaydı, diye düşündü. O zaman birçok şeyi tırmalayıp parçalayabilirdi. Örneğin elbiseleri. Özellikle de yeşil olanları.

"Sence karınca kadar küçük bebek var mıdır?" diye sordu Kumkurdu'na.

"Bildiğimiz insan bebeği mi?" dedi Kumkurdu.

"Evet, o bebekler," dedi Zackarina.

Kumkurdu biraz düşündü ve olamayacağını söyledi.

"Ben de öyle dedim," dedi Zackarina. "Ama bana inanmadılar. Yalnızca güldüler."

Zackarina, pop konserini, kırmızı arabayı, tantanalı selamlaşmaları ve konuşmaları anlattı Kumkurdu'na. Yeşil elbiseli teyzeyi taklit etti: "Şuuu kadarcık bir şey! Bir karınca kadar!" dedi Zackarina. "Kafayı yemiş olmalı."

"Zavallı kadın," dedi Kumkurdu. "Belki de hiç bebek görmemiştir."

"Bir de benim onlara şarkı söylememi istediler," dedi Zackarina.

"Demek ki şarkı ve müzikten hoşlanıyorlar," dedi Kumkurdu.

"Öyleyse kendileri söylesinler!" dedi Zackarina.

"Belki cesaret edemiyorlar," dedi Kumkurdu. "Belki de utangaçlardır."

"Hayıır, hiç utangaç değiller," dedi Zackarina. "Vıdı vıdı konuşup duruyorlar."

Kumkurdu sivrilttiği pençelerini iyice açıp havaya kaldırarak baktı. Harika görünüyorlardı.

"Eğer insan görülmek istemiyorsa bir şeyin arkasına saklanır," dedi Kumkurdu. "Bir çalının veya bir kapının. Ya da bir sürü gevezeliğin, lafın."

Zackarina bir süre düşündü.

"Ben kendimi gizlemek istemiyorum," dedi ve eve döndü.

Teyzeler ve amcalar hâlâ oradaydılar. Annesi ve babasıyla birlikte bahçede masanın etrafında oturmuş, öncekinden daha büyük bir tantanayla çene çalıyorlardı. Üstelik kahve içtiklerinden fincan, kaşık ve tabak sesleri de katılmıştı onlara.

Zackarina atlama ipini aldı ve masaya gitti.

"Şarkı söylememi ister misiniz?" diye sordu.

"Tabii, bir şarkı... Aman ne harika!" dediler hep bir ağızdan.

"Ama biraz utanıyorum," dedi Zackarina.

"Aman canım, utanacak ne var?" dedi bir amca.

"Evet," dedi Zackarina. "Ama önce başka biri başlasın. Sonra da ben söylerim."

Mikrofonu bebeklerin karınca kadar olduğunu sanan yeşil elbiseli teyzeye uzattı.

"Sen başlayabilirsin," dedi.

"Ben mi?" dedi teyze, yanakları kıpkırmızı oldu. "Şey, ben... Ben biraz... Biraz sesim kısık bugün... Şarkı söyleyemem."

Zackarina teyzeye biraz acıdı. Birlikte söylemeyi önerdi. O ve teyze.

"Evet, hangi şarkıyı söyleyelim?" dedi Zackarina.

"Şey... Kü... küçük kurbağa! Ne dersin?" dedi teyze.

Zackarina onayladı ve küçük kurbağa şarkısını söylediler. Ama Zackarina'ya göre kendi yazdığı şarkı çok daha iyiydi:

Baby ooo love you blue.

ZACKARİNA'YI KİM NE YAPSIN?

Zackarina'nın ve annesinin ve babasının yaşadığı deniz kenarındaki evin mutfağında dikilen baba iç çekti. Çok mutsuzdu. Mutfak tezgâhı ve lavabo tepeleme bulaşık doluydu. Kahvaltı bulaşıklarının altında dün akşamki yemeğin yağlı ve yapışkan tabak ve tencereleri vardı.

"Dağ gibi yığılmış!" dedi babası. "Off off! Canım hiç bulaşık yıkamak istemiyor!"

"Ben sana yardım edebilirim," dedi Zackarina. "Ben çok iyi bulaşık yıkarım."

Ama babası, gerek yok diye teklifini geri çevirdi.

"Kendim yıkarsam daha çabuk biter," dedi. "Sen yıkarken her şey çok fazla dağılıyor. En iyisi sen dışarı çık da oyna."

Zackarina dışarı çıktı. Hiçbir şey demedi ama düşünceliydi. Üzülmüş ve öfkelenmişti. O, düşünceli bir kız olarak, zavallı yorgun babasına yardım etmek istemiş ama

ne cevap almıştı? Gerek yokmuş! Her şey dağılıyor da ne demekti? Yıkadığı bulaşıklar temiz olmuyor muydu? Zackarina bulaşıkları özenle yıkıyor, her tabağı tek tek, köpürte köpürte fırçalıyordu.

Zackarina kumsala doğru inerken Kumkurdu'nun uyanık ve oynamaya istekli olmasını umuyordu. Kumkurdu uyanıktı. Hem de ne uyanık! Altın sarısı ışıltılı kürküyle yıldırım gibi dolaşıyordu kumsalda. Pençelerini kazma, burnunu kürek gibi kullanıyor, kumlar saçılıyor, havaya savruluyordu.

"Merhaba," dedi Zackarina.

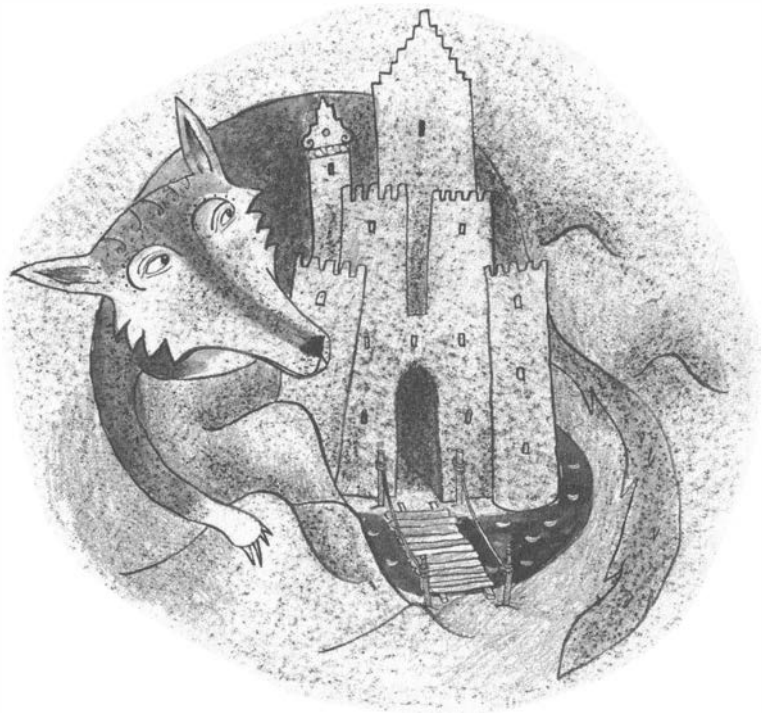
Kumkurdu duymadı. Kendini işine vermişti, kumdan bir şato inşa ediyordu. Zackarina'nın çok hoşuna gitti bu, Kumkurdu'na yardım etmeyi çok isterdi.

Ama Zackarina'nın farkına bile varmadı Kumkurdu. Eşiyor ve kazıyor, saçıyor ve savuruyor, yıldırım hızında çalışıyordu. Ve hop... Kuleleri ve surları, hendekleri ve köprüleriyle kum şato hazırdı. İnanılmaz güzellikte bir şatoydu.

Kumkurdu oturdu. Başını yana eğip hayranlıkla şatosuna baktı. Yaptığı işten memnun kalmıştı.

"Sanırım," dedi. "Kumdan şato yapmaktan benden daha iyisi yok."

Zackarina'nın içine bir hüzün çöktü, boğazı düğümlendi.

Hiç kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Babasının... hatta Kumkurdu'nun bile. Hele Kumkurdu, her şeyde en iyiydi o. On milyon yıldır yaşıyor, her şeyi biliyor ve yapabiliyordu. Ama şimdi birden hoşnutsuz bir ifade belirmişti yüzünde. Burnunu kırıştırdı ve soludu.

"Ahh! Bayrak!" dedi.

Zackarina onun ne demek istediğini hemen anladı. Şatosu kusursuz değildi. Bayrağı yoktu! Ve gerçek bir şatonun bayraksız olmayacağını herkes bilirdi. Şöyle en

yüksek kulesinde dalgalanan bir bayrak yoksa ona şato denir miydi hiç!

"Aa," dedi Zackarina. "Bizim bir bayrağımız var! Küçük bir bayrak."

Kumkurdu, Zackarina'yı nihayet fark etti. Dört ayağının üzerinde hopladı, neşeli ve şaşkındı.

"Ne? Var mı?" dedi. "Bayrak?"

"Evet, hani orada bulmuştuk ya!" dedi Zackarina.

"Sen ve ben?" dedi Kumkurdu.

"Evet, dün," dedi Zackarina. "Sen Finlandiya bayrağı demiştin ya. Hani şu süs bayraklarından."

"Dün mü?" dedi Kumkurdu.

Zackarina kıkırdadı.

"Evet, unuttun mu?" dedi. "Hafızanı mı kaybettin?"

Kumkurdu kulağının arkasını kaşıdı ve hafızasının olağanüstü güçlü olduğunu söyledi. Örneğin, dinozorların kokusunu çok iyi hatırlıyordu. Sonra ayın nasıl meydana geldiğini de.

Ama dün olanlar gibi küçük bazı şeyleri hatırlamakta biraz zorlanıyor olabilirdi. Örneğin süs bayrağı gibi şeyleri.

"Bekle burada," dedi Zackarina.

Kumkurdu'nun mağarasına koştu. Sağdan üçüncü taşı kaldırdı, işte oradaydı. Mavi ve beyaz ve biraz ıslak, çünkü denizde bulmuşlardı. Zackarina koşarak tekrar

Kumkurdu'nun yanına dönerken küçük bayrağı havaya kaldırıp salladı.

"İşte! Bak! Gördün mü?" diye bağırdı.

"Harika!" dedi Kumkurdu.

Elbirliğiyle bayrağı şatonun en yüksek kulesine diktiler. Kum şato artık mükemmeldi. Kumkurdu hemen oracıkta aklına gelen etkileyici bir şiiri okudu.

Şiirin adı "Bitmiş Bir Kum Şatosuna" idi.

"Bitti! Oley!

"Bu kadar işte!"

Zackarina'ya göre bu kısa ve güzel bir şiirdi. Bir kez daha dinlemeyi çok isterdi. Kumkurdu burnunu kaşıdı, bir süre hımladı ve sonra bunun tipik bir "tek seferlik" şiir olduğunu söyledi. İkinci kez dinlenilmesi tercih edilmezdi.

"Unuttun, değil mi?" dedi Zackarina.

Kumkurdu bir patisiyle kumları kazırken başını salladı.

"Zackarina," dedi. "Hatırlamama yardım eder misin? Böyle şiir, bayrak gibi ufak tefek şeyleri? Yapar mısın bunu?"

"Elbette yaparım," dedi Zackarina.

Bir süre kumdan şatolarına baktılar. Bakmaya doyduktan sonra yıktılar. Yoksa yarın ya da başka bir gün yeni ve daha iyi bir şato yapamazlardı.

Zackarina eve dönerken şarkı neşeliydi; ta ki evin kapısına gelene kadar. Kapıda babası geldi aklına. Ve şu bulaşık meselesi! Zackarina yardım ederken dağıtıyormuş!

Böyle demişti babası. Yalnız başına yıkarsa daha çabuk bitirirmiş!

Zackarina, ona bir daha asla yardım önermeyeceğim, diye düşünerek mutfağa girdi.

İşte, hiçbir şey değişmemişti mutfakta. Mutfak tezgâhı ve lavabo hâlâ tepeleme bulaşık doluydu. Babası yere uzanmış, elini buzdolabının altına sokmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Zackarina.

"Tıkaç!" dedi babası. "Bulaşık lavabosunun tıkacı! Düşürdüm, yuvarlandı... buraya... dolabın altına... elim yetişmiyor!"

Zackarina yüzüstü yattı, elini buzdolabının altına soktu ve tıkacı aldı.

"Senin ellerin çok büyük," diyerek babasına tıkacı verdi.

Babası defalarca teşekkür etti. Ve hâlâ bulaşığa yardım etmek isteyip istemediğini sordu.

"İstemesem ne olacak," dedi Zackarina. "Yardım etmezsem bitiremezsin ki!"

TAŞTAKİ İSİM

Zackarina kumsalda şarkı söyleyip dans ederek dolaşıyordu. O kadar sevinçliydi ki yalnızca karnında değil, bütün bedeninde kelebekler uçuşuyordu. Bugün anneannesi ziyarete gelecekti.

"Derisi kırış kırış saçları ak, bastonla yürür tak tak," diye şarkı söyledi Zackarina.

Kumkurdu mağarasından dışarı baktı. Bütün gece ay ışığı avladığından, sabah geç uyanmıştı. Burnundan kuyruğuna kadar gerindi. Zackarina'ya günaydın ışıdı ve "Kimin için söylüyorsun o şarkıyı?" diye sordu.

"Anneannem için," dedi Zackarina. "Biliyor musun niye? Bugün buraya geliyor. Otobüsle."

"Anneannen mi?" dedi Kumkurdu. "Derisi kırış kırış mı?"

Zackarina başını salladı, evet kırışıktı. Hem de çok, en çok da elleri, bir de gözlerinin altı. Saçları aktı ve yaşlı-

lıktan bacaklarında güç kalmamıştı, yürürken düşmemek için bir bastona dayanıyordu.

"Bastonunun kulpu gümüş," dedi Zackarina. "Yürürken tak tak ses çıkarıyor."

Kumkurdu kocaman kulaklarını sağa sola çevirdi. Dinledi ve zayıf bir tak sesi duydu… Tak… tak...

"Sanırım anneannen yakınlarda bir yerde," dedi.

Zackarina etrafına bakındı. Eveeet! Uzaktan, kayaların, çalıların ve taşların arasından anneannesi geliyordu. Yavaş, her zamankinden çok daha yavaş yürüyordu. Ve başını yerden kaldırmıyordu.

"Ne garip yürüyor," dedi Zackarina.

"Bir şey arıyor," dedi Kumkurdu. "Gizemli de bir havası var."

"Öyle mi?" dedi Zackarina. "Ne arıyor?"

Kumkurdu yalnızca gülümsedi ve hiçbir şey demeden kumlara uzandı. Zackarina, en iyisi anneanneme sorayım, diye düşündü. Kayalıklara doğru koştu. Ama oraya geldiğinde anneannesini göremedi.

Zackarina anneannesini aramaya başladı.

"Anneanne! Neredesin?" diye seslendi.

Mavi puanlı bir elbise hışırdadı. Kayaların üzerinde bir baston tıkırdadı. Sonra anneannenin sesi duyuldu.

"Eğer Zackarina soruyorsa," dedi. "Büyük kırmızı taşın arkasındayım. Yok, eğer başkasıysa beni rahat bıraksın."

Zackarina en büyük ve en kırmızı taşın ardına baktı. Anneannesi orada oturuyordu.

"Düştün mü?" diye sordu Zackarina. "Bir yerini mi vurdun?"

"Yok," dedi anneannesi. "Gel yanıma otur."

Zackarina yanına oturup iyice sokuldu anneannesine. Ne güzel kokuyordu! Anneannesi kolunu Zackarina'nın boynuna doladı. Yumuşak ve kırış kırış bir koldu.

"Ne arıyordun?" diye sordu Zackarina.

"Bunu," dedi anneannesi.

Bastonuyla düz, siyah bir taşa vurdu, bir tava kadar büyük bir taştı. Üzerinde kargacık burgacık harfler vardı. Kalemle yazılmış harfler değildi... Sanki birisi taşa kazımıştı bu harfleri.

"BRİTA," dedi anneannesi. "Brita yazıyor."

Zackarina elini taşın üzerine koydu. İsmi hissetti: Brita?

"Brita kim?" diye sordu.

"Benim anneannemdi," dedi anneannesi. "Yüz yıl kadar önce bu taşa adını kazıdı. Daha küçücük bir kızken."

Zackarina anneannesinin bir zamanlar küçücük bir kız olan anneannesini hayal etmeye çalıştı. Uzun, inci bir kolye gibiydi, aynı ipte bir sürü yuvarlak inci ve bütün incilerin adı anneanneydi.

"Brita'nın babası balıkçıydı," dedi anneannesi. "Burada balık avlardı. Brita da ona yardım ederdi. Yaz kış demez balıkları temizler, ağları onarırdı."

"Hiç oynamaz mıydı?" dedi Zackarina.

"Tabii, bazen," dedi anneannesi. "Ama çok çalışırdı, çok."

Zackarina parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi. O da ismini taşa kazımak istiyordu. Nasıl yapılıyordu ki? Brita nasıl kazımıştı?

"Kahve hazır!" diye bağırdı annesi yukarıdaki evden.

Oflayıp puflayarak güçlükle kalktı Zackarina'nın anneannesi.

"Haydi gidelim öyleyse," dedi.

"Ama dur biraz! Bak anneanne!" dedi Zackarina. Taşın üzerinde bir şey keşfetmişti. Çarpuk çurpuk bir hayvan resmiydi bu. Dört ayaklı, kocaman kulaklı ve uzun kuyruklu bir hayvan.

"Kumkurdu!" dedi Zackarina. "Gördün mü? Brita, Kumkurdu'nun resmini çizmiş."

"Kurt mu?" dedi anneannesi. "Bence daha çok bir köpeğe benziyor."

Zackarina'ya göz kırptı ve bastonuna sıkıca yapışıp yukarıdaki eve doğru yürümeye başladı. Zackarina ters yöne, denize ve Kumkurdu'na doğru koştu. Kumkurdu hâlâ kum gibi uzanmış yatıyordu, güneşe serilmiş bir kilim gibi.

"Brita diye birini tanıyor muydun?" dedi Zackarina. "Çok eskiden, yani çok çok eskiden."

"Elbette tanıyorum Brita'yı," dedi Kumkurdu. "Ama o kadar da eski değil."

"O benim anneannemin anneannesi," dedi Zackarina.

"Biliyorum," dedi Kumkurdu. "Ve sen onun çocuğunun çocuğunun çocuğusun."

"O küçük bir kızdı," dedi Zackarina. "Ama yine de anneannemden daha yaşlı, düşünebiliyor musun?"

"Düşünebiliyorum," dedi Kumkurdu. "Peki, sen kendini yaşlı bir anneanne olarak düşünebiliyor musun?.. Şimdi değil tabii."

Zackarina, Kumkurdu'nun son söylediklerini duymadı. Çoktan bastonlu, kırışık anneannesine yetişmişti. Kumkurdu güneşin altında kaldı. Gözlerini kapayıp anneannenin anneannesi küçük Brita'yı ve onun çocuğunun çocuğunun çocuğu Zackarina'yı düşündü. Ve en güzel incilerden yapılmış kolyeyi, hiç sonu olmayan kolyeyi.

ÇOCUK BAKICISI

Dışarıda masmavi gökyüzünde güneş parlıyordu ama Zackarina'ların deniz kıyısındaki evinde fırtına kopmuştu. Zackarina çok öfkeliydi. Şimşekler gibi ateş saçıyor, kasırgalar gibi gürlüyordu. Babasına çok kızmıştı, annesine de. Babası annesiyle birlikte cumartesi günü bir eğlenceye gideceklerini söylemişti. Zackarina onlarla gidemeyecekti.

Kulaklarına inanamıyordu. Şimdiye kadar böyle bir haksızlık duymamıştı.

"Ben de gitmek istiyorum!" diye kükredi.

"Ama bu yalnızca büyükler için," dedi babası.

"Ben ne olacağım?" diye ağlamaya başladı Zackarina. "Beni böyle bırakacak mısınız? Bütün gece tek başıma mı kalacağım?"

"Elbette hayır," dedi babası. "Bir çocuk bakıcısı tutacağız tabii ki."

Çocuk bakıcısı? Yoo, hayır! Zackarina daha da öfkelendi. Birisi ona bekçilik edecekti, ha? Cezaevine atılmak gibi

bir şeydi bu! Üzerine kapıyı da kilitleyecekler miydi? En iyisi pencereleri demir parmaklıklı bodruma atsınlardı da tam olsaydı! Annesiyle babası eğlenip pasta börek yerken Zackarina bodrumda açlıktan ölürdü.

"Ben bekçi istemiyorum!" diye bağırarak dışarı fırladı.

Kapıyı öyle bir çarptı ki bütün ev sallandı. Doğruca kumsala yöneldi. Kumkurdu'yla konuşacak, annesiyle babasının ne kadar zalim olduklarını anlatacaktı.

Şansına Kumkurdu oradaydı. Her zamanki gibi ışıltılı, kocaman ve vahşiydi. Küçük bir topla oynuyordu; beyaz, hafif bir topla. Topu havaya atıyor, sonra patileriyle tutuyordu.

"Biliyor musun ne oldu?" dedi Zackarina. "Annemle babam kafayı yemişler. Beni bodruma hapsetmek istiyorlar, yiyecek yok. Bir de bekçi tutacaklar ve onlar.. onlar eğle..."

Birden sustu, küçük beyaz topa bakmaya başladı. Kanatları vardı! Minik minik kanatları ve kolları ve bacakları ve vızıldıyor ve kahkahalar atıyordu.

"Bebek meleeek!" dedi Zackarina. "Nereden buldun onu?"

"Tabii ki gökyüzünden," dedi Kumkurdu.

Çocuk meleği tuttu, öptü ve tekrar gökyüzüne bıraktı. Çocuk melek bir köknar ağacına doğru uçtu, incecik bir dala konup sallanmaya başladı.

"Senin bebeğin mi?" dedi Zackarina.

"Hayır, deli misin sen!" dedi Kumkurdu. "Ben yalnızca melek çocuk bakıcısıyım, melek anne bugün biraz meşgul de."

"Ha! Şimdi anladım," dedi Zackarina. "Zalim melek annesi eğlenceye gitti ve bu minnacık zavallı melek çocuğu götürmedi. Haksızlık bu!"

"Pek öyle değil," diye açıklamaya çalıştı Kumkurdu. Tamam, melek anne eğlenceye gitmişti. Üstelik bu öyle

herhangi bir eğlence de değildi. Gürültülü patırtılı, çok büyük bir şeydi.

"Ne kadar eğlendikleri buradan bile duyuluyor," dedi Kumkurdu.

Zackarina kulaklarını dikip dinledi. Açık gökyüzünden gürültü ve patırtılar geliyordu.

"Ee, kanat çırpıp duran bin melek tabii," dedi Kumkurdu. "Bir de buna pasta tabakları ve kaşıklarından çıkan sesleri ekle. Ama hep böyle çok candan eğlenirler."

"O zaman niye melek çocukları da götürmüyorlar, onlar niye eğlenmesinler?" dedi Zackarina.

Kumkurdu şaşırarak baktı Zackarina'ya. Elbette çocuk melekler de bu eğlencelere katılabilirdi ama istemiyorlardı ki. Anne melekler için eğlenceli olan pek çok şey, çocuk melekler için felaket sıkıcıydı.

"Ama yine de," dedi Zackarina. "Pasta yiyorlar ya!"

"Tabii ya," dedi Kumkurdu. "Pasta!"

Ardıç ağaçlarının arasına dalıp bir sepetle döndü. Sonra bir ıslık çaldı, çocuk melek küçük kanatlarını çırparak geldi.

Kumkurdu çocuk meleğin boynuna bir peçete bağladı ve sepeti açtı. İçi ağzına kadar melek yiyeceği ve gökyüzü şekeriyle doluydu. Üçü birden küp gibi olana kadar tıka basa yediler. Yemekten sonra çocuk melek "uçantibak" oynamak istedi.

"Nasıl bir oyun bu?" diye sordu Zackarina.

Kumkurdu çocuk meleğin ağzını sildi ve Zackarina'ya "uçantibak" oyununun tuhaf kuralları olan, çok gülünç bir oyun olduğunu fısıldadı.

"Kısacası çok ama çok sıkıcı."

"Önemi yok," diye fısıldayarak cevap verdi Zackarina. Eğer melek çocuk bakıcılığı yapılıyorsa çocuğun istediği yapılmalıydı, o zaman ağlamazlardı, öyle değil mi?

Kumkurdu, Zackarina'ya hak verdi. Önemli olan çocuk meleği, annesi eğlenceden dönene kadar, hep memnun etmekti. Çok sıkıcı bir oyun olmasına ve çocuk melek durmadan hile yapmasına rağmen "uçantibak" oynadılar.

On oyundan sonra Zackarina meleklerin eğlencesinin ne zaman biteceğini sordu. Annesi ne zaman gelip alacaktı çocuğunu?

"Ohoo," dedi Kumkurdu. "Onların eğlencesi sonsuza dek sürer! Dünyayı dolaşır!"

Bunun üzerine Zackarina, ne yazık ki gitmesi gerektiğini, yapacak bir sürü işinin olduğunu söyleyerek onları yalnız bıraktı. Eve geldiğinde babası merdivenlere oturmuş onu bekliyordu.

"Çok istiyorsan bizimle gelebilirsin elbette," dedi. "Ama bana sorarsan senin hoşlanıp eğlenebileceğin bir yer değil."

"I-ıh, evde kalmak daha iyi," dedi Zackarina. "Yeter ki benim istediğim oyunları oynayacak bir bakıcı olsun.

Yorulmasın, güneşin etrafını dolaşacak kadar uzun bir süre oynayalım."

"En iyisi babaannene soralım," dedi babası.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Zackarina.

Zackarina ile babası gökyüzünün derinliklerine baktılar. Tuhaf bir gürleme vardı. Baba sanki biraz endişelenmişti.

"Şu havaları bir türlü anlamıyorum," dedi. "Gökyüzü pırıl pırıl mavi ama yine de gürlüyor."

"Belki de gök gürültüsü değildir," dedi Zackarina. "Belki de başka bir şeydir."

"Haklısın," dedi babası. "Belki de bu gürültü bir uçaktan geliyordur."

"Belki de," dedi Zackarina.

KUYRUKLUYILDIZ VE ASTRONOT

Olağanüstü güzel ve sakin bir yaz günüydü. Zackarina ile Kumkurdu kumsalda yatmış güneşleniyorlardı. Kumkurdu harika bir kum tepeciğinin üzerine kıvrılıp yatmış, Zackarina da sırtüstü onun üzerine uzanmıştı. Yumuşak bir koltuk kadar güzel ve rahattı. Denizden minik dalga sesleri geliyor, küçük kuşlar usulca cıvıldaşıyordu. Zackarina, her şey inanılmaz sıkıcı, diye düşünüyordu.

"Of, of ki of!" dedi. "Neden bir şey olmuyor?"

"Olmuyor mu?" dedi Kumkurdu uykulu uykulu.

"Evettt! İşte şimdi olmuyor!" dedi Zackarina, yumruklarıyla Kumkurdu'nun üzerinde tepinerek. Kumkurdu doğruldu, esnedi; uzun, altın parıltılı bedeni gerindi ve Zackarina yere düştü.

"Her zaman bir şeyler olur," dedi Kumkurdu. "Örneğin, tam şu an Gobi Çölü'ne yağmur yağıyor! Yedi yıldır ilk defa!"

"Ben buradan bahsediyorum," dedi Zackarina. "Neden burada bir şey olmuyor?"

"Hah! Birazcık bekle de gör bakalım," dedi Kumkurdu.

Tam o anda gökyüzünden ıslık gibi bir ses duyuldu. Zackarina gökyüzüne baktı. Bir martı uçuyor, biraz üzerinde de bir deniz kartalı süzülüyordu. Kartaldan daha yüksekte bir yerde minik, minicik bir kıvılcım gördü Zackarina. Kıvılcım büyüdü, çıtırtılı bir maytap oldu; maytap aleve, alev de büyüyüp kocaman bir havai fişeğe dönüştü.

Islık çalıyor ve çıtırdıyor ve çatırdıyor, kırmızı ve beyaz ve sarı ve mavi ve Zackarina'nın daha adlarını bile bilmediği renklerde kıvılcımlar saçıyordu.

"İmdat!" diye bağıran Zackarina, Kumkurdu'nun arkasına saklandı. Gözlerini sıkıca kapadı.

"Sakin ol," diye bağırdı Kumkurdu. "Bu yalnızca..."

Güm! Yer sallandı, kumlar savruldu. Sonra her tarafa bir sessizlik çöktü. Büyük bir sessizlik.

Zackarina gözlerini açtı. Havai fişek sönmüştü. Kumsalda büyük bir çukur vardı ve bu çukurdan küçük, faremsi bir şey çıktı; çarpık çurpuk ve gri, saçaklı ve kirli bir şey.

Zackarina'nın şimdiye kadar gördüğü neredeyse en çirkin yaratıktı.

"Ooo, merhaba Kuyrukluyıldız!" dedi Kumkurdu.

"Huzur zambakları senin olsun eski toprak," dedi faremsi şey ve kürkünden küçük taşları ayıklamaya başladı.

"Bu kim?" diye fısıldadı Zackarina.

"Kuyrukluyıldız," dedi Kumkurdu. "Bilirsin işte, şu uzayda dolaşanlardan."

"Ama gökyüzünde çatırdayıp duran ateşe ne oldu?" dedi Zackarina.

"İşte, orada ya! O!" diye tersledi Kumkurdu. Başıyla Kuyrukluyıldız'ı işaret etti.

Zackarina'nın bütün o çatırtı ve patırtılardan başı uğulduyordu. Kumkurdu'nun söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Şu küçük farenin uçan ateşle ne ilgisi olabilirdi ki? O gördüğü ateş büyük ve tehlikeli ve güzeldi. Bu faremsi şeyse tam tersiydi.

"Ama bu çok küçük!" dedi Zackarina. "Ve çirkin!"

"Şişşt! Duyacak ama," diye fısıldadı Kumkurdu. "Kuyrukluyıldızlar böyle olur işte. Hareket etmedikleri zaman gri ve çirkinler ama uçarken ateşli ve güzeller."

Kumkurdu, Kuyrukluyıldız'a döndü ve saygılı bir dille uzayda durumun nasıl olduğunu sordu.

"Her zamanki gibi işte, buz gibi soğuk ve sessiz," dedi Kuyrukluyıldız. "Ama sürekli bir şeyler oluyor tabii."

Hemen anlatmaya başladı. Çarpışan yıldızları ve sönen yıldızları, renk değiştiren yıldızları ve kara deliğe dönüşen yıldızları anlattı.

Yıldızlar hakkında bunca konuşma Zackarina'nın başını döndürmüştü.

"Ama sizin yıldızınız sarı ve sağlıklı görünüyor," dedi Kuyrukluyıldız, kuyruğuyla güneşi işaret etti.

"O yıldız değil," dedi Zackarina. "Güneş."

Kuyrukluyıldız, Zackarina'ya dik dik baktı.

"Aptal mısın nesin!" dedi. "Biraz pataklanmak istiyorsun galiba?"

Zackarina birden çok öfkelendi. Ne sevimsiz bir şeydi bu böyle! Kumsalda çukur açtığı yetmezmiş gibi, kavgaya da başlamıştı. Kumkurdu aceleyle Kuyrukluyıldız'ın bir bakıma doğru söylediğini açıklamaya çalıştı. Güneş de bir yıldızdı.

"Çok kocaman o zaman," dedi Zackarina.

"Hayır, çok yakın," dedi Kumkurdu. "Diğer yıldızlar da en az güneş kadar büyük ve sıcak, yalnızca çok daha uzaktalar."

Kuyrukluyıldız etrafında dönmeye başladı, endişeli ve sabırsızdı. Yanık kuyruğunu doğrulttu ve burnunu kuzeye çevirdi.

"Zaman geçiyor, gitme vakti geldi," dedi. "Şu dünya hayatı bana göre değil, haydi bana eyvallah, çarpıştığımızda görüşürüz."

Ve minik ayaklarıyla çalıların ve taşların arasından hızla koşmaya başladı. Kumkurdu arkasından başını salladı.

"Kuyrukluyıldızlar!" dedi. "Her zaman böyle acelecidirler, sanki popoları tutuşmuş gibi koşturup dururlar."

"Peki, neden uçmadı o zaman?" dedi Zackarina. "Koşmaktan daha hızlı değil mi?"

Kumkurdu, Kuyrukluyıldızların uzayda dolaşırken inanılmaz derecede hızlı ve iyi olduklarını ama örneğin dünya gibi gezegenlerden havalanmakta çok kötü olduklarını anlattı.

"Ama şu Kuyrukluyıldız çok kurnaz," dedi Kumkurdu. "Bir uzay aracı fırlatılırken hemen arkasına asılır."

"Ah, bir düşünsene!" dedi Zackarina. "Uzayda uçabildiğini düşün. Bunu yapabilmeyi o kadar çok isterim ki."

Gülümsedi Kumkurdu, beyaz ve geniş ve muzip.

"Zaten yapıyorsun ya," dedi Kumkurdu. "Dünya denilen uzay aracıyla!"

"Dünya uçuyor mu?" dedi Zackarina.

"Uçuyor mu da ne demek? Saatte yüz yedi bin iki yüz on sekiz kilometre hızla," dedi Kumkurdu. "Süper bir hızla, uzayın içinden, vınn!"

"Öyle miii?" dedi Zackarina.

Sanki birden sersemlemişti. Kumsala sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. Saatte yüz yedi bin iki yüz on sekiz kilometre hız? Bu çooook büyük bir hızdı. En iyisi sıkı tutunup düşmemeliydi.

Dünya denilen uzay aracı? diye düşündü. Öyleyse kendisi de bir astronottu!

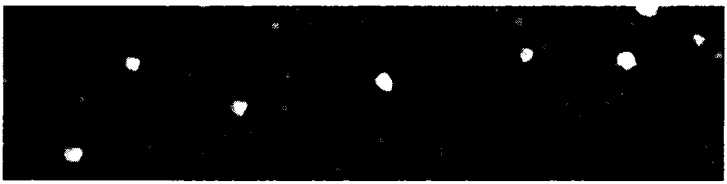
Ve uzayda uçuyordu; müthiş bir hızla, kulakları uğuldayıp bedeni karıncalanıyordu.

"İyi yolculuklar," dedi Kumkurdu.

Sonra kumsaldaki çukuru eşeledi ve söylendi:

"Ah şu Kuyrukluyıldızlar! Hiçbir zaman arkalarını toplamayı öğrenemeyecekler!"

ZACKARİNA VE KARANLIK

Yaz mevsimi bitmiş, sonbahar gelmişti.

Günler kısalmış, akşamlar daha erken kararmaya başlamıştı. Zackarina'ya göre sıkıcı bir şeydi bu. Bütün yazı dışarıda geçirmiş ve canının istediği kadar oynamıştı. Şimdi güneş battığında, hava kararmadan eve dönebilmek için acele etmesi gerekiyordu.

Kumkurdu bunu pek anlayamıyordu. Ne de olsa o gece gündüz kumsalda yatıyor, ay ışığını da, gün ışığını da çok seviyordu. Gecenin karanlığında da gün ışığında olduğu gibi parlıyordu.

Bir akşam, tam eğlencenin tadını çıkarmaya başlamış ve küçük bir karidesi yakalamak üzerelerken Zackarina birden, "Hoşça kal," dedi.

"Ama niçin?" diye sordu Kumkurdu. "Niçin hoşça kal? Niçin eve gitmek için bu kadar acele etmeye başladın?"

Zackarina yavaş yavaş denize inen güneşi gösterdi; akşam kırmızısı, yorgun güneşi.

"Birazdan hava kararacak ya."

"Ee, ne olmuş?" dedi Kumkurdu.

Kuyruğunu neşeyle sallayarak cevap bekledi. Zackarina iç çekti. Bazen Kumkurdu'nun budalalığı tutuyor, diye düşünüyordu. Karanlığın ne demek olduğunu bilmiyor muydu? Bütün hayaletlerin ve canavarların karanlıkta saklandıklarını nasıl bilmezdi!

"Korkunç canavarlar," dedi Zackarina.

Kumkurdu derin düşüncelere daldı. Bütün karanlıkları görmüştü. Gecenin karanlığını ve en sık köknar ağaçlarının altında dinlenen ormanların karanlığını. Denizlerin derinliklerinin en derinlerindeki karanlıkları ve dağların en karanlık mağaralarının karanlığını görmüştü. Hatta daha yıldızlar doğmadan önceki o büyük karanlığı bile görmüştü. Kapkara karanlığı.

Ama bütün bu karanlıkların içinde ne bir hayalete ne de bir canavara rastlamıştı.

"Zackarina," dedi Kumkurdu. "Bana bir hayalet gösterebilir misin, lütfen? Öyle aman aman bir şey olmasa da olur. Şöyle minik bir canavar hayalet ya da ona benzer bir şey."

Zackarina ayağıyla kumları kazdı.

"Karanlıkta hayalet yok aslında," dedi. "Yani gerçek hayalet."

"Canavar da mı yok?" dedi Kumkurdu.

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yoksa Zackarina ona yalan mı söylemişti?

Zackarina açıklamaya çalıştı: "İnsan karanlıkta bir şey göremez ya," dedi. "Hani bildiğimiz her şey kaybolur ya, bunların yerine bir şey uydurulur."

Güneşin son parçası da denize battı. Bütün gün ormandaki ağaçların gölgesinde dinlenen karanlık, usulca akşama yayılmaya başladı.

Kumkurdu başını salladı. Evet, Zackarina'nın dediği gibiydi. Karanlık, bir şey uydurmak ve hayal kurmak için iyi bir yerdi.

"Ama illa da korkunç şeyler uydurmak zorunda değiliz," dedi Kumkurdu. "Muhteşem ve gizemli şeyler de uydurabiliriz. "

Zackarina çevresine baktı. Ah, hayır, çeneye daldıkları için eve gitmeyi unutmuştu! Hava da kararmıştı. Kumkurdu'na iyice yanaştı. Korkunç şeyler düşünmemeye çalıştı. Tarçınlı kurabiyeler düşündü. Doğum günü kutlamaları düşündü ve bayramlar, anne kucaklamaları ve baba öpücüklerini düşündü.

Bunları düşündüğü için karanlık daha az karanlık olmadı ama kadife gibi yumuşadı. Ve Zackarina karanlığın yalnızca kapkara olmadığını fark etti. Bir sürü değişik siyah vardı. Ağaçlar fısıltılı siyahtı, kayalar ağır taş siyahı ve deniz, köpüklü hışırtı siyahı.

"Karanlık bu akşam ne de hoş," dedi Zackarina.

"Sen ne istersen o olur karanlık," dedi Kumkurdu. Yeni doğan ay gibi hafifçe ışıdı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Zackarina.

"Demek istediğim, eğer karanlıktan korkarsan," dedi Kumkurdu. "İşte o zaman tehlikeli olur. Ama sevmeye cesaret edersen, o da seni sever."

Zackarina o an, karanlığın kendisinden çok hoşlandığını hissetti. Siyah, yumuşak bir kadife pelerin gibi sarıp sarmalamıştı Zackarina'yı. Kalkıp eve gitti –yalnız başına– ve yalnızca birazcık hayalet düşündü.

İçeri girmeden önce bir süre durup eve baktı. Pencerelerinde sarı, sıcak bir ışık vardı. Mutfaktan annesiyle babasının sesleri geliyordu.

Beni bekliyorlar, diye düşündü Zackarina ve içeri girdi.

"Merhaba! İşte geldim!" diye bağırdı, ceketini çıkarıp bir kenara attı.

"Merhaba Zackarina," dedi annesi. "Bu saate kadar nerelerdeydin?"

Zackarina önce annesini kucakladı ve sonra babasını ve gerçek neyse onu söyledi:

"Dışarıdaydım!" dedi. "Karanlıkta."

ÅSA LIND, 1958 yılında İsveç'in kuzeyinde küçük bir köyde doğdu. Çocukluğu, dünyanın merkezi saydığı mutfakta masallar, öyküler ve şarkılar dinleyerek geçti. Gazetecilik, senaristlik, aşçılık, öğretmenlik, huzurevinde bakıcılık, çocuk piyesleri yazarlığı, illüstratörlük yaptı ve radyo programları hazırladı. "Çocukların bakış açısından büyüklerin ahmaklığını ve doğanın sırlarını felsefi bir derinlikle, şiirsel ama anlaşılır bir dille" anlattığı *Kumkurdu* kitapları ile ün kazandı ve 2003 yılında Nils-Holgersson ödülüne layık görüldü. Lind kitaplarında, atomların dünyasından ölüme, hiçbir şeyin çocuklara anlatılamaz olmadığının altını çiziyor.

KRISTINA DIGMAN, 1959'da Göteborg'da doğdu. Stockholm'deki sanat okullarında ve Kopenhag'daki Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. 2001 yılında çocuk kitapları resimlemeye başladı.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

